

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Temmuz - 2016
Sayı: 16
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Ne Erdoğan, ne AKP, ne Darbe Kurtuluş Sosyalizmde

Türkiye 15 Temmuz'da bir darbe girişimiyle sarıldı.

Darbe girişimi 15 yıllık bir birikimin, ekonomik politika gerginliklerin,, toplumu kutuplaştırma ile beslenen bir siyasetin, egemen sınıf içinde, onun devlet aygıtında yol açtığı, büyüttüğü çelişki ve çatışmanın olduğu boyutu ortaya koymaktadır. Bu bakımdan, darbeciler yönlendirilmiş ve özendirilmiş olsalar da, darbeyi adeta bir komediye çevirseler de, yapanlar açısından darbenin bir mizansen olduğu söylenemez.

Bu ülkede darbelerin, iktidardaki hangi partiye karşı ve hangi isim altında yapıldığından bağımsız olarak işçi sınıfını ve emekçileri hedef aldığı, işçi sınıfı ve emekçiler kendi deneyimleriyle biliyorlar. Bu açıdan darbeyi yapanlarla, onu, “demokrasi, insan hakları, hak ve özgürlükler” adına engellediklerini öne sürenler arasında hiçbir fark yoktur. Her iki durumda da saldırının esas hedefi işçi sınıfı ve emekçilerdir. Çünkü darbeye kalkışanlar da, onu başarısız kılanlar da işçi ve emekçi düşmanı burjuvazi ve onun devlet mekanizmasıdır.

Ancak, emir komuta zincirini bozan ve bizzat bu zincir tarafından başarısızlığa uğratılan darbenin, Türkiye’de bir süredir hüküm sürmekte olan koyu gerici bir dalganın tırmanarak devam edeceği, bütün burjuva partileri kapsayan bir siyaset tekleşmesine sağlayarak, hak ve özgürlüklerden yana geride ne kalmışsa hepsini silip süpürecek yeni bir dalgaya dönüştürüleceği de açıktır.

Tayyip Erdoğan’ın başarısız olduğunu kesinleşmesinin ardından darbenin “Allah’ın bir lütfu olduğunu” açıklamasıyla anlatmak istediği tam da budur. Emir komuta zinciri tarafından başarısızlığa uğratılan darbeden sonra yaşananlar; Erdoğan’a bağlı milis kuvvetlerinin silahlanarak sokağa çıkması, halkı sokağa çekmesi, yenilgi karşısında ne yapacağını şaşırarak askerlerin linçe kalkışılması, camilerin hoparlörlerinin sonuna kadar açılarak halkın sokaklara çağırılması ile bu sürece katılmaları, Kürt halkının işçi ve emekçilerin katıksız boyun eğme ile iç savaş arasında sıkıştırılacağı ön göstergeleridir.

Başarısız darbe girişiminin Erdoğan’ı ve AKP’nin iktidarını daha da güçlendireceği kuşku götürmez. Bu güç Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşını Türkiye’nin tümüne yaymak için kullanılacaktır. Ancak başarısız da olsa bu darbe girişimi Erdoğan ve iktidar açısından büyük bir gücü olduğu gibi, güçsüzlüğü de bağrında taşımaktadır. Başarısız darbe sonrası başlatılacağı ilan edilen “temizlik hareketi” yönetemezliği ve kaosu daha da büyütecektir.

İşçi sınıfı ve emekçileri çok daha karanlık ve zor günlerin beklediği açıktır. Birliğin ve gücün karşısında ancak birlik ve güçle durulabilir. İşçi sınıfının, emekçilerin önünde tek yol budur. Darbeleri toplum hayatından söküp atacak olan egemenlerin, genel kurmayın darbesiz bir yaşam vaadi değil, işçi sınıfının birliği ve gücüdür. Savaşırsız sömürsüz bir yaşamı kuracak güç bu güçtür.

Kurtuluş burjuvazinin iç çatışmasından medet ummakta değil, işçi sınıfının bağımsız devrimci eylemindedir, kurtuluş sosyalizmedir!

İşçi, Sınıf ve Ayağa Kalkmak Üzerine.

Melis Akın

Kapitalizmin krizleriyle başetme yolları, emperyalizmin tüm dünyada ve özellikle günümüzde Ortadoğu üzerinde yoğunlaşan bölgesel çıkarları, yaşadığımız coğrafya üzerindeki etkileri, değerlendirme yapmak ve politik, ideolojik çıkarsamalar yürütmek açısından oldukça geniş ve güncel bir alandır.

Bölgesel savaşlar ve yapay karışıklıklar üzerinden empoze edilen milliyetçilik, kapitalizmin güçlü aracı dinsel zemin üzerinden geliştirilen burjuva siyaset, ülkeleri kasıp kavurmaktadır.

Bu kana bularanan toz bulutunun içinde, Kürdistan'daki fiili savaşı; işçi, emekçi, akademisyen, sanatçı, gazeteci ve muhalif ses çıkaran tüm kesimleri sindirme politikalarını, sermayenin aygıtı olan ve -kişisel bir diktatörya değil- rejimin diktatöryası konumuna uygun görülen AKP ve Saray iktidarı üzerinden şekil verilen ve yine burjuvazinin kendi çıkarlarının seçeneği olan bu yönetim tarzında, ideolojik ve politik tavır sergilemek ve bu tavırdan siyasal bir etki ve güç yaratmak önümüzde bir görev olarak durmaktadır. Komünistlerin görevi zorun içinden çıkış yaratabilmektir.

Devletin, İsrail ve Rusya ile ilişkilerinin değişken konumu, AB ile ilişkileri, ABD'nin Ortadoğu üzerindeki planları, Rusya'nın bölgedeki çakışma ya da çatışma stratejileri, Suriye üzerindeki emperyalist paylaşım odaklanmaları, Rojava ve bölgesel yönetimlere karşı

Türkiye ve emperyalistlerin konum alışı, Almanya ile ilişkiler, mülteci sorununun tüm dünyada pazarlık siyasetine büründüğü hal, İngiltere'nin AB'den ayrılma kararı, Çin ve İran'ın çözümlenemeyen gücü ve siyasete etkisi, Kürt realitesinin Irak Bölgesel Yönetimi tarzına angaje edilme çabaları, Fransa ve bir çok ülkede patlamaya hazır bir işçi sınıfının varlığı, Kürdistan'da devletin tüm güçleriyle sergilediği bir katliam planı içinde siyasal etki yaratmak, “zor”un tarifi olsa gerek.

Komünistler için siyaset, temelde ve özünde sınıf siyasetidir. Sınıf siyasetinin tek yığınsal gücü de işçi sınıfıdır. Politikayı sınıfa taşımak, o sınıfsallığın rotasını oluşturan ideolojik zemin ve öncü bir partiyi tariflemek ve yaşamda görünür kılmak da komünistlerin işidir.

Sınıftan kopuşun en iyimser yakın tarihi 12 Eylül'ü ele alırsak, kırk yıla yakındır yenilgiyi içselleştirip mücadeleden kopan, sadece nostaljiden beslenen bir güruha dahil olmakla, her yenilgiden yeniden ders çıkarıp bir gün sosyalist bir devrimin gerçekliğinin koşulsuz olacağına inanan ve Marksist Leninist çizgiden ideolojik olarak hiç kopmayan ancak sınıf içinde kendini yeniden tarifiyleyebilen bir gücü yaratma konusunda yetersiz ve bin bir parçaya bölünmüş olursa da, girişmenin başarmak olduğunu kabul etmek de bir başlangıçtır.

İşçi sınıfı ile bağı sendikal bürokraside koltuk edinmek olarak da görebilen, işçi ve emekçiyi siyasetten soğutan,

ekonomik haklar mücadelesine destekte dahi uzattığımız broşürü çöpe atıran refleks ve kendi emeğine yabancılaşmayı olağanlaştıran algıyı kırmanın bir yolunu bulmaksızın, masa başında konuşmakla siyasal bilinç taşınmıyor ne yazık ki.

Kavel'i, Netaş'ı, Demirdöküm'ü, Sungurları... ve komünistlerin sınıf içindeki görünürliğini, bir de Zonguldak'ı, Tekel'i, Soma'yı, Renault'u... ve sınıf içindeki siyasetsizliği düşünmek gerek.

Oysa ki komünistler görünmek değil, sınıfla devrime yürümekten bahsetmeli.

Derinlik Sarhoşluğu

Denize girdiğiniz andan itibaren, ortalama 30 metre derinliğe ulaştığınızda, soluduğunuz havadaki asal gazlar, nar-koza dönüşür. O andan itibaren en özlemi- ni duyduğunuz düşler devreye girer. O düşlerden uyanmak istemezseniz, en güzel düşününüzü görürken sonunuz ölümdür. Buna derinlik sarhoşluğu ya da nitrat narkozu adı verilir. Burada eksik olan tek şey o düşe teslim olmaktır.

Komünistler için sosyalizm bir düşün değildir. Marx bu düşü gerçeğe çevirmiştir. Bizleri;

“her şeyin ortada ve herkesin gözü önünde geçtiği bu gürültülü alanı” terk ederek; “kapısında ‘iş olmayan giremez!’ levhası ile bizi karşılayan, gizli kapaklı üretim alanı”na davet eder. (Marx, Kapital, 2004:178).

Komünistler, en dipte görünen koşullarda bile sadece ileriye doğru kalkışarak, derinlik sarhoşluğundan kendilerini kurtarabilirler. Düşte kalmayan bir yaşam kurmanın başka yolu yoktur.

İşte, yolda, sokakta, mahallede, tarlada, fabrikada, hizmet alanlarında, evde, işçi ile göz göze ve yaşamın içinde olabilmelidir. Hangi sendikada, hangi sektörde olduğu önemli değildir. Üretenlerin var olduğu her yer kömünistlerin çalışma alanıdır. Yaşama politik müdahale, bazen aynı sofrada yan yan yana getirir. Bazen bir barikatta kol kola...

Bütün mesele o derinlik sarhoşluğundan uyanmakta...

Ekonomik Mücadele Politik Mücadele...

İsa Karmat Kiriş

Nesnel gerçekliği, nesnellik ve gerçeklik olarak birbirinden izole edip ayırdığımızda, tarihsel ile güncel, güncel ile gelecek arasındaki ilişkiyi, diyalektik bir ilişki olarak kavrayamayız. Nesnellik, iktisadi ve siyasi olanın birliğini ortaya koyar. İktisat ve siyaset bir madalyonun iki yüzünü oluşturur. Bir madalyonun iki yüzü birbirini bütünlür. Bu bütünlüğü birbirinden ayırmak, nesnellığı algılamamızı, anlamlandırmamızı, değerlendirmemizi zorlaştırır.

Gerçeklik ise tarihsel ile toplumsal olanın birliği ile anlaşılabilir. Tarihsel olan ile toplumsal olanı birbirinden ayırmak da mümkün değildir. Nesnel gerçeklik'in bütünsel olarak kavranabilmesi için iktisadi/siyasi olanla tarihsel/toplumsal olanın birliği ve bütünlüğünden hareket etmek zorunludur.

Benzeri bir durum, işçi sınıfının sınıf mücadelesini yürütürken ideolojik/teorik/iktisadi/siyasi-örgütsel mücadele bütünlüğünün sağlanması durumunda da görülmektedir. Özellikle “ekonomik/sendikal mücadeleyi”, “siyasal/iktidar mücadelesinden” ayırmak, koparmak, işçi/sendikal harekette ve sosyalist harekette egemen eğilim halini almıştır. Hiçbir mücadele biçimi, diğer mücadele biçimlerinden mutlak bağımsız olarak ele alınamaz

Marksizmin ekonomi ile politikayı birbirinden ayırmadığı, buradan hareketle de siyasal iktisata yaklaşımı bilinmektedir. Burjuva ekonomi politikçilerine yönelttikleri eleştiriler, Marksist ekono-

mi politik çözümlemelerinde de oldukça yararlanacağımız değerlendirmeler vardır. Bu çözümlemeler ve değerlendirmeler görmezden gelinemez. İşçi sınıfı “emeğin korunumu yasası” gereği, kendi varoluşunu gerçekleştirmek için “ekonomik mücadele” vermek zorundadır. Sınıfın kendini var etme koşulu bu mücadeleye bağlıdır. Sınıf ekonomik mücadeleyi vermeden, sınıf olarak varlığını koruması ve sürdürmesi mümkün değildir.

İşçi sınıfı, “emeğin korunumu yasası” gereğince ekonomik mücadeleyi sürdürürken, “emeğin kurtuluşu yasası”yla uyumlu ve bütünlüklü bir mücadele yürütmelidir. Bundan dolayı iktisadi ve siyasi mücadeleyi bütünlüklü ve uyumlu yürütmek durumundadır. Ekonomik mücadelenin ve siyasi mücadelenin, sınıf mücadelesinin seyrine göre aldığı biçimler değişse de bu yeni biçimlere göre bütünlük ve uyuma dikkat edilmelidir. Burjuvazi, ekonomik ve siyasi mücadele arasındaki ilişkiyi koparmak için, tarih sahnesine çıktığı günden bugüne oldukça yoğun çaba harcamıştır; harcamaktadır. İşçi hareketi ve sosyalist hareket içerisinde de bu konu çok tartışılmıştır; tartışılmaktadır. Özellikle sosyalist hareket içerisinde bulunan devrimci, sosyalist, komünist akımlar, ağırlıklı olarak Marksist siyasal iktisat çözümlemelerinin ve değerlendirmelerinin dışında çözümleme ve değerlendirmede bulunmuşlardır.

Hatta bir dönem sosyalist hareket ve işçi/sendikal hareket içerisinde de tartışılan ve eğilim olarak var olan anlayışlardan, “işçiler ekonomik mücadele

versin”, “burjuva katmanlardan gelen aydınlar siyasi mücadele versin” anlayışı, günümüzde de neredeyse egemen anlayış haline gelmiştir. Marksist bakışın ve Leninist örgütlenme anlayışının dışında olan bu egemen anlayışla tarihsel bir hesaplaşma yapıp, süreklilik içinde kopuşu gerçekleştirmek, bir görev olarak komünistlerin önünde ve omuzlarında durmaktadır. Ekonomizmle mücadele, reformizmle mücadelenin de önkoşuludur.

Üzerinde yaşadığımız coğrafyada aşamacı devrim anlayışlarından kaynaklı ekonomizm ve reformizm oldukça köklü bir geçmişe sahiptir. Aşamacı devrim anlayışlarının ortak buluştukları nokta, “Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm” aşamalarıdır. Burjuva demokratik devrimi, aşamacı Marksist kavramlarla yeniden gündemlerine, programlarına alan, “asgari program-burjuva demokratik devrim programı-azami program-sosyalist devrim programı-”ayrımı üzerinden, esas olarak “asgari programa” göre strateji ve taktikler belirleyen anlayışların ekonomizmle ve burjuva demokratizmi ile hesaplaşmaları, bu anlayışları aşmaları mümkün değildir. Söylemlerin ve duruşun radikalliği bu gerçeği değiştirmemektedir. Proleter devrime aşama konulduğu andan itibaren “ekonomizmin ve reformizmin (burjuva demokratizminin)” sınırları içerisine hapsedilmemesi mümkün değildir.

DİSK, 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Kalkışması'nı yeniden gündeme getirmekte, çeşitli anma programları yayınlamakta, kalkışmanın tartışılma-

sına zemin hazırlamaktadır. Devrimci, sosyalist, komünist gruplar da Haziran işçi kalkışması ile 2013 Haziran Gezi kalkışmasından hareketle, işçi/kitle/sosyalist hareketin sorunlarının tartışılması ortamının hazırlanmasına katkıda bulunmaktadır. İşçi sendikal hareketiyle, kitle hareketi ile sosyalist hareket arasındaki ilişkilerde yaşanan sorunların çözümüne katkısı olan tartışmaların ve anmaların yapılması anlamlıdır. Hamaset ve güzellemlerle sorunların göz ardı edilmesi ve görmezden gelinmesinin yaşanan sorunların çözümüne hiçbir katkısı olmayacaktır. Günü kurtarmak, takvim anmalarının rutin etkinliğini “namus belası” yerine getirmek, bugüne kadar hiçbir sorunu çözmediyse, bundan sonra da çözmeyecektir.

Sınıf birlikse, sınıf örgütlü ise, sınıf devrimci ise “her şeydir”; değilse “hiçbir şeydir” belirlemesi günümüzde de geçerliliğini koruyor. Devrimci, sosyalist, komünist akımlar, gruplar kendilerini örgütlemekten, kendi birliklerini sağlamadan, kendilerini devrimcileştirmeden, işçi/kitle hareketi ile birleşip bütünleşmeleri, bu hareketleri devrimcileştirmeleri mümkün değildir. Özellikle sosyalist hareketin en ileri unsurları olması gereken “komünistlerin” ideolojik/teorik/politik-örgütsel birliği sağlanmadan, işçi hareketi ile komünist hareket arasında sağlıklı bir ilişki geliştirilemez. Bu ilişkinin sağlam bir zemine oturtulabilmesi için “Komünistlerin siyasi/örgütsel birliği”ni sağlamaya yönünde yol almaları gereklidir. Bu yol alındıkça, yaşanan hayati sorunların çözümü konusunda da yol alınacaktır.

Brexit

Avrupa Birleşik Devletleri fikri 1. Paylaşım Savaşının hemen öncesinde burjuva politikacılar tarafından Avrupa’da olası bir savaşı önlemenin yolu olarak ileri sürüldü. İkinci Enternasyonal’in reformist Sosyal Demokrat ve Sosyalist partileri bu girişimi hararetle desteklerken, Lenin 1915 de Kaleme aldığı “Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı Üzerine” makalesinde bu girişimi, “Emperyalizmin iktisadi koşulları, yani sermayelerin ihracı ve dünyanın“ileri” ve “uygar” sömürgeci devletler tarafından paylaşımı” olarak nitelendirerek, bunun kapitalizm koşullarında “ya olanaksız ya da gerici bir nitelik taşıdığı”nın altını çizdi.

Savaş sırasında ve sonrasında gündemden düşen bu girişim Lenin’in makalesinden kırk iki yıl sonra Fransa’nın girişimiyle yeniden gündeme getirildi. 1957’de bir araya gelen altı Avrupa ülkesi, Fransa, Almanya, Belçika, Hollanda, İtalya Lüksemburg, Roma anlaşmasıyla Avrupa Ekonomik Topluluğu’nu (AET) kurduklarını açıkladılar. İngiltere ise kendi çıkarlarına uygun görmediği bu anlaşmayı, dışında kalarak etkisizleştirme yolunu seçti.

AET’yi kuran Roma Anlaşması’nda amaç, benzer bütün emperyalist anlaşmalarda olduğu gibi, “kalkınma, iş birliği, serbest ticaret” gibi sermayenin sihirli terimleriyle açıklansa da, gerçek amaç İkinci savaş sonrasında kapitalist sistemde oluşan ABD hegemonyası karşısında Avrupa’nın Fransa ve Almanya önderliğinde kendini yeniden örgütlemesiydi.

Elli yıllık kader birliğinin ardından Fransa ile İngiltere’yi karşı karşıya getiren ve 50 yıllık Fransız Alman düşmanlığına son veren Roma anlaşması ile Almanya, İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında içine düştüğü vesayetten kurtulmayı, Fransa ise eski sömürgeleri üzerinde kaybetmeye başladığı denetimi yeniden kurmayı hesaplıyordu. Roma anlaşmasının eski Fransız ve Belçika sömürgelerini aday üye olarak kabul eden maddesi, Fransa’nın bu amacını açıkça ortaya koyuyordu.

Başlangıçta anlaşmanın dışında kalarak anlaşmayı etkisizleştirmeyi deneyen İngiltere, bunun sonuç alıcı olmadığını görerek tepkisini 1959’da AET içindeki 6’lı birliğe karşı Avrupa’nın diğer 6 ülkesini, İngiltere, İsveç, Norveç, Danimarka, Avusturya ve Portekiz bir araya getirerek “Avrupa Serbest Ticaret Birliği” EFTA’yi kurarak ortaya koydu.

Uzun süre AET’yi dışında kalarak, alternatif birlikler oluşturarak istikrarsızlaştırmaya çalışan İngiltere bu girişimlerden sonuç alamayınca, 1964 ve 1967’de iki kez birliğe üye olmak için başvurdu. Bu başvurular birlik içinde dengeleri bozacağı gerekçesiyle Fransa tarafından reddedildi. İngiltere’nin AET’ye girme ısrarı 1973’de sonuç verdi ve AET’nin yedinci üyesi oldu. İngiltere’nin ardından diğer EFTA üyeleri de AET’ye katıldılar. 1973’te Da-

nimarka, İrlanda, 1981’de Yunanistan, 1986’da İspanya ve Portekiz’in katılımıyla AET’nin üye ülke sayısı 12 ye yükseldi.

1957-1991 yılları arasında AET, gerek ABD’nin kapitalist sistemdeki hegemonik konumu, gerekse İngiltere’nin istikrarsızlaştırıcı etkisi altında zaman zaman tökezleyerek yoluna devam etti. Bu yıllar aynı zamanda emperyalist devletler arasında mevcut güç dengelerinin değiştiği yıllar oldu. Kapitalist sistemde ABD hegemonyası görece güç kaybederken, Almanya, özellikle ekonomik alandaki gelişmesi ile Avrupa’da öne çıkmaya başladı. Fransa Almanya’nın ekonomik gücünden yararlanarak eski sömürgeleri üzerinde etkisini güçlendirmeye çalıştı ve bu sürecin siyasal önderliğini üstlendi.

1991’de Sovyetler Birliği’nin resmi çöküşü, AET için de bir dönüm noktası oldu. Sovyetler Birliği’nin çöküşü, ekonomik temelleri zayıflayan ABD hegemonyasının üzerinde yükseldiği ayaklardan biri olan ve Avrupa’nın Sovyetler Birliği’ne karşı korunması biçiminde ifade edilen hamileliğin de -bu aynı zamanda ABD’nin dünya devrimi karşısında üstlendiği ideolojik-politik bir roldü- çökmesine yol açtı. Böylece Sovyetler Birliği karşısında emperyalist güçler arasındaki çelişkileri minimize eden tutkal da çözüldü. Bu çözülme ile birlikte emperyalist güç odakları arasındaki rekabet ve çelişkiler eskisinden daha güçlü bir biçimde yüzüne çıkmaya başladı.

Hegemonya koşullarında kapitalist pazarın emperyalist yeniden bölüşümü için kurulan AET, 1991’de Sovyetler Birliği’nin çözülmesinin ardından bu işlevine uygun koşullar yakaladı. Bu yeni duruma göre birliği yeniden örgütleme çabaları, 1993 de sonuçlandırıldı. Birlik, ekonomik ve siyasal bir birlik olarak yeniden tanımlanırken, ismi de Avrupa Birliği (AB) olarak değiştirildi. Böylece Doğu Avrupa, Baltık Ülkeleri ve Balkanlar’ın yeniden paylaşım süreci de başlamış oldu.

Doğu Avrupa ve Balkanlarda paylaşım mevcut devletlerin parçalanması yeni devletlerin inşası, parçalanmış ve inşa edilen devletler üzerinde emperyalist denetim kurulması olarak sürdü. Fransa bu yeni paylaşım sürecini esas olarak Kuzey Afrika’da eski sömürgelerini denetim altına almak için değerlendirirken, İngiltere Doğu Avrupa ve Balkanlardaki paylaşımından en az payı alan emperyalist devlet oldu. Paylaşımından aslan payını ise son dönemin en iyi örgütlenmiş ileri kapitalist devleti olan Almanya kaptı. Bu paylaşım süreci aynı zamanda birliğin yeniden örgütlenme süreci oldu. Avusturya, Finlandiya, İsveç 1995’te, Doğu Avrupa ve Balkanlar’ın yeni devletleri Çek Cumhuriyeti, Estonya, Litvanya, Slovenya ve Slovakya 2004’de AB üyesi oldular; aynı tarihte Macaristan, Malta, Polonya ve Kıbrıs, 2007’de Bulgaristan ve Romanya, 2013’de Hırvatistan birlik üyeliğine kabul edilerek AB’nin üye sayısı 28’e yükseldi.

Doğu Avrupa, Balkanlar ve Baltık ülkelerinin yeniden paylaşım süreci aynı zamanda AB’nin merkez güçleri Almanya, Fransa ve İngiltere arasındaki rekabet ve çelişkilerin keskinleştiği bir süreç oldu. Özellikle İngiltere ile olan çelişkiler, verilen tavizlerle (parasal birliğin ve Schengen’in dışında tutulması, gümrük ve serbest dolaşım ayrıcalıkları vb.) örtülmeye ve minimize edilmeye çalışıldı.

Özellikle 2008 dünya kapitalizmin yapısal krizi sonrasında AB’nin merkezi ülkeleri ve bu ülkelerle diğer AB üyeleri arasındaki rekabet ve çelişkiler daha da keskinleşti. İngiltere’nin AB’ye gelişinin asıl nedeni, Avrupa’nın Almanya ve Fransa arasında bölüşümünü engellemekti. Ancak gelişmeler tersini gösterdi; İngiltere, özellikle Almanya’nın güçlenmesi karşısında kendini eli kolu bağlı bir konumda buldu. Artık İngiltere politikası için tek yol AB’den çıkmak, ve AB’yi istikrarsızlaştırma yolu ile etkisizleştirmek, dağılmanın önünü açmaktı. 2008 krizi sonrasında AB içinde ortaya çıkan Portekiz, İspanya, Yunanistan vb. sorunlar İngiltere için bu yönde bir hamlenin zeminini oluşturdu. Özellikle, Yunanistan’ın AB den ayrılmasını gündeme getiren krizi, İngiltere AB karşıtı politika için bir fırsat olarak değerlendirdi. Yunanistan’ın birlikten ayrılması için elinden geleni yaptı. AB’nin gerek İspanya ve Portekiz, gerekse Yunanistan krizlerini dağılmadan atlatması İngiltere’nin bu hamlelerini de boşa çıkardı. Öyle ki; İngiltere, İngiliz politikasının gelecekteki etkisi altında olan Yunanistan’ı bile kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kaldı. Kısaca, Avrupa’da Fransa ve Almanya etkisini önlemek için yola çıkan İngiltere, tam tersine, politika oluşturmaz duruma düştü.

İngiliz politikasının Fransız politikasının gölgesinde kaldığını gösteren başka bir olgu da Kuzey Afrika’da, Ortadoğu’daki paylaşım oldu. Özellikle Suriye’de İngiliz yayılmacılığının bariz bir biçimde Fransız yayılmacılığının gölgesinde kalması, İngiltere’yi AB ile ilişkilerini gözden geçirmeye zorlayan son halka oldu. Brexit, bu sürecin bir sonucu olarak ortaya çıktı. İngiltere’yi yeniden paylaşım sürecinin etkin bir unsuru haline getirmeyi amaçlayan bu girişim, ırkçı-milliyetçi ve şoven bir kampanya ile İngiliz halkına onaylatıldı. Böylece İngiltere yeni yayılmacı politikasının kitle desteğini de sağlamış oldu.

İngiltere’nin AB’den ayrılması, kapitalist dünyada rekabet ve çelişkilerin keskinliğinin düzeyinin göstergesi olduğu gibi, dünyanın, emperyalist güçler arasında değişen güç dengelerine bağlı olarak yeniden paylaşımının varlığı boyutu ve bunun geri dönülmez bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır.

Brexit kararının ardından Alman şansölyesi Merkel’in yaptığı açıklamalar bu vargıyı doğruluyor. Brexit’i, “Avrupa tarihinde bir kırılma olarak” nitelendiren ve Avrupa’da belli başlı güç odakları arasındaki patlamaya hazır

çelişkilerin yeniden savaşa dönüşmeyeceğine dair bir garanti olmadığı uyarısında bulunan Merkel, açıklamasını, “Şimdi hayal etmek zor olsa bile, özellikle bu sıralarda, unutmamalıyız ki Avrupa Birliği fikri, barış fikridir. Yüzyıllarca süren korkunç kan dökülmelerinden sonra, Avrupa Birliği’nin kurucuları, altmış yıl kadar önce, uzlaşma ve barış yönünde Roma anlaşmalarıyla sonuçlanan ortak bir yol buldular.” dedikten sonra Almanya’nın bu gelişmeler karşısındaki konumunu, “Alman hükümeti bu süreçte Alman vatandaşlarının ve Alman ekonomisinin çıkarlarını nazarı dikkate alacaktır,” olarak belirledi. Merkel’in bu sözleri hiçbir yoruma açık kapı bırakmayacak biçimde Avrupa’nın yeniden bir paylaşım savaşına doğru yol aldığını doğrular niteliktedir.

Brexit sonrası burjuva iktisatçıların orada koydukları tablo, İngiltere’nin olduğu kadar AB’nin de ağır ekonomik ve siyasal sorunlarla karşı karşıya kalacağını gösteriyor. İngiltere bir yandan Brexit’le daha da ağırlaşan ekonomik sorunların yanında, İskoçya ve Kuzey İrlanda sorunu ile boğuşken, aynı zamanda AB içinde siyasal etkisinin olduğu devletler vasıtasıyla AB’yi istikrarsızlaştırmayı da sürdürecektir. Öte yandan, Brexit kararı Almanya ile Fransa arasında, İngiltere’nin AB içindeki sorunlu varlığının örttüğü çelişkileri daha da görünür hale getirecektir. Ayrıca son dönemde sistem içinde hegemonyası önemli ölçüde sarsıntıya uğrayan ABD’nin, AB içinde ve AB - İngiltere arasında artan çelişkileri hegemonyasını güçlendirmek için kullanacağı da açıktır. Nitekim Brexit’in hemen ardından Varşova’da yapılan NATO toplantısında Rusya’nın baş düşman olarak ilan edilmesi, Rusya’ya sınır AB ülkelerine NATO kuvvetlerinin ve yeni silahların yerleştirilmesi “Rus tehdidi” adı altında eski Sovyet tehdidi konseptine geri dönüşün adımlarıdır. Bu yöneliş, ABD’nin NATO konsepti adı altında yeni bir hegemonya inşa etmeye çalıştığını göstermektedir.

Kapitalist dünyadaki rekabet ve çelişkilerin puslu havasını biraz daha aydınlatan Brexit, İkinci Savaş sonrasında bir istikrar, barış, demokrasi ve refah adası olarak inşa edildiği varsayılan AB’nin, emperyalist yeniden paylaşımın bir biçimi olduğunu, “ortak Avrupa evi mistifikasyonunun” sonuna yaklaştığını işaret ediyor. Bunun hangi hızla gerçekleşeceği ve hangi sonuçlara yol açacağı ise önümüzdeki dönemin cevaplandırılması gereken temel sorunlarından biri olarak önümüzde duruyor. Brexit öncesi ve sonrasını özetleyen bu tablonun ortaya koyduğu bütün bu gelişmeler, madalyonun bir yüzüdür. Madalyonun öteki yüzünde bu gelişmelerin, burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıf savaşı üzerindeki etkileri vardır. Hiç bir paylaşım savaşı işçi sınıfına karşı açılan çok yönlü, çok boyutlu bir savaş olmadan yürütülemez. Bugün işçi sınıfına yönelik çok yönlü savaşın altında yatan temel siyasal saik, emperyalist savaşla sınıf savaşı arasındaki bu ilişkidir.

Mültecilik, Sömürülme Özgürlüğü mü?

Tahir Ozan

Suriye’deki savaştan kaçıp başka ülkelere göçetmek zorunda kalan Suriyeliler, Avrupa kapitalizminin iştahını kabartan bir faktör olmayı sürdürüyorlar. Bu yolculuk esnasında bir çok insan ve hatta çocuklar hayatlarını kaybediyorlar. Kendi ülkelerinde savaş çıkartan bu ülkelere gitmeye çalışan mülteciler, buralara ulaşabilmek için yaklaşık 4-5 bin dolar gibi paralar ödeyerek, ölümü göze alarak, çoğunlukla eski tekneler ve şişme botlarla bu zorlu yolculuğa çıkıyorlar. Eskiden adı insan kaçakçılığı olan bu iş, artık göz önünde ve açık bir şekilde yapılıyor. Tamamen sağlıksız koşullarda yapılan bu yolculuk çoğunlukla ölüm tehlikesiyle sonuçlanıyor. Mültecilerin taşınması sadece insan kaçakçılığında uzmanlaşmış bir grup mafyavari insanın işi olmaktan çıkmış, devletin denetiminde bir sektör haline gelmiştir.

Mültecilere gösterilen ısıltılı tablo ve güvenlik endişesi bu insanların ölümü de göze alarak yollara düşmeleri sonucu yaşanan deniz kazaları sonrasında binlerce mültecinin yaşamını yitirdiğine tanık olmuştuk.

Almanya, mülteci akınına uğrayan ülkelerin başında gelmekteydi. Almanya bu süreçte başrolü oynarken, yaşlandığı düşünülen ve yüksek ücretli nüfusunun yerine mültecilerin bir kısmını istihdam ederek gelecek-

teki sömürüsünü garanti altına almaya çalışıyor. Üretim ve yeniden üretimi gerçekleştirmeye zorunlu olan Avrupa sermayesi, düşen kâr oranlarını, ucuz işçilik üzerinden yükseltmeye gayret etmektedir. Almanya’nın “kalifiye eleman olanları alacağız” demesinin hikmeti tam da burada açığa çıkıyor..

AKP hükümetinin AB ile anlaşması üzerinden yürüyen bir pazarlık sonucu mülteci göçünün azalması, göçle devlet arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktadır.

AB ile yapılan, mülteci başına belirli bir miktarı öngören anlaşmanın ardından Türkiye’de kalacağı kesinleşen mültecilere “ne yapacağız” tartışması yeniden alevlendi. AKP hükümetinin mültecilere “yurttaşlık hakkı” vereceğiz demesi üzerine bir çok yerde, hatta sol görüşlü olduğu düşünülen bir çok insanın da katıldığı bir koroyla başlayan, çoğu yerde ırkçılığa varan açıklamalara tanık olduk. “Biz şehrimizde, kasabamızda mahallemizde ya da çalıştığımız iş sitelerinde mülteci istemiyoruz” denilerek tekrar bu insanlar üzerinde karabulutlar dolaşmaya başlamış oldu.

Burada karşı durulan şey, aslında gelen mültecilerin varlıkları gibi görünse de, değildir. Buradaki ırkçılık, onlara verilecek eşit yurttaşlık hakkının sağlamış olduğu durumun, kendileri için bir dezavantaja dönüşmesi endişesidir.

Mültecilerin özellikle hizmet sektöründe ve ayakkabı, deri çanta işleme sektörlerinde yaygın olarak çalışmakta

olduğu görülmektedir. Bu sektörlerde mültecilerin çalışmaya başlaması ile beraber ücretlerin yüzde elli daha aşağıya düştüğü bir çok insanın malumudur. Eşit yurttaşlık hakkının verilmesi demek bu insanların, SGK’lı olarak çalışma imkanlarına kavuşması demektir. Bu durum ise kaçak çalışmayı oldukça azaltacağından dolayı mültecilerin emeklerinin ve bedenlerinin pazarlanması, eskisi kadar kolay olamayacaktır. Bundan dolayı yapılan itirazların sıradan bir ırkçı söylem olmanın ötesinde daha farklı bir talebi, bir “sömürü özgürlüğü” talebini içerdiği görülmelidir.

Ayrıca AKP hükümetinin son olarak eşit yurttaşlık hakkı konusunda geri adım atması da bu düşüncemizi pekiştirmektedir.

İlk önceleri herkese eşit yurttaşlık hakkı denilirken, durumun vahameti görülüp hızlı bir “U” dönüşü yapılarak, eşit yurttaşlık hakkının sadece gelir durumu iyi olanlarla, Türkiye’de gayri menkulu olanlarla sınırlanması kararı, bu alandaki sömürünün pervasızlığının devam edeceğini göstermektedir.

AKP’nin bu açıklaması bu koroyu oldukça rahatlatmış gibi görünmektedir.

Ancak sosyalist sol bu alanda sesizliğini sürdürmekte, sadece seyretmektedir. Bu ülkede bizler her bir mülteci için ayırsız, eşit yurttaşlık hakkını ve ayırsız her bir insanın SGK’lı olması gerektiğini talep etmeliyiz. Bunun için

taleplerimiz:

1. Suriye’den gelen mültecilere, işçilere yerli işçilerle eşit ücret ödenmeli, SGK’lı olma hakkı tanınmalıdır

2. Gelen işçiler, geldikleri ülkede en fazla üç aylık bir bekleme süresi sonrasında vatandaşlığa geçirilmelidir. Bu sürecin uzatılması, sorunun daha da kangrenleşmesine hizmet edecektir.

3. Suriyeli işçilerin, ülkeye giriş-çıkışları, serbest dolaşımları, ailelerin getirilmesi vb. konulardaki tüm engeller ve kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

4. Suriyeli işçilerin, yerli işçilerle en başta aynı sendikalarda birlikte savaşımı sağlanmalı, siyasal hareket düzeyinde tüm işçilerin tek doğru devrimci, enternasyonalist çizgi etrafında birliği için savaşılmalıdır.

5. Suriye’den gelen mülteci durumundaki işçilere karşı çıkan, bunu durdurmak isteyen hiç kimse sosyalist, hatta demokrat bile sayılamaz. Komünistler, göçmen işçilerin eşit haklar savaşımının önde gelen savunucusu olmalıdır.

6. Proletaryanın iki yönlü enternasyonalist eğitimi komünistlerin sorumluluğudur. Komünistler, kendi ülkelerinin işçileri arasında, şoven, ulusçu fikirlere karşı kararlı bir savaşım yürütürken, göçmen işçilere de yerli işçilerin sınıf kardeşi olduğunu anlatmak zorundadır. Bu mücadelede temel sloganımız her zaman “Proletaryanın vatani yoktur!” olmalıdır.

Karadenizin Değişmeyen Kaderi; Sel ve Heyelan

Mustafa Özkan

Her yıl Karadeniz bölgesinin en az bir iki ilinde, ölümlü ve yoğun hasarlı sel felaketleri oluşmaktadır. Bu durum son yıllarda artarak sürüyor. Önceleri doğal seyrinde olan bu bölgenin yağışları insanlar tarafından biliniyor ve ona göre tedbirler alınıyordu. Dere ve ırmak kenarına fazla yaklaşılmayacağını bilen yöre halkı, oralara ekim dikim yapsa bile yaşam alanı olarak kullanmıyordu. Kâr hırsının her şeyin üstünde olduğunu aklından çıkarmayan kapitalizm, barbarlığını insandan sonra en çok doğaya uygulamaya başlayıp, bu durumu artırdıkça artırdı. Sonuç olarak da artık her yıl felaketler yaşanır oldu. Giderek de bu durum olağanlaşp kanıksanmaya başladı.

Bu yıl Karadeniz’in bir çok yerinde sel felaketi yaşanmasına rağmen en kötüsü Ordu, ve Giresun’da yaşandı. Giresun’da maddi hasarlı taşkınlarla atlatılan sel suları, Ordu’da hasarların yanı sıra can kayıplarına neden oldu ve böyle giderse olmaya da devam edecek.

Karadeniz sahil yolunu belliki doğa geri istiyor. Her yıl bir bölümüne büyük hasarlar veren doğa, bu yıl Nefise Akçelik tünelinin çıkışın kapatarak trafik akışını durdurdu. Selin neden olduğu heyelan sırasında trafiğin yoğun olmayışı belki de çok büyük insan kaybını önlemiş oldu. Yani doğal felaketler tesadüflerle önlenmiş oldu. Buradan bakınca doğa tünelin kapısını kapatarak haramilik yapıyor görünse de, asıl haraminin selin suyun önünü kesen beton bloklarla her türlü doğa olayına ket vuran sahil yolu olduğunu herkes biliyor artık. Yağmursuz günlerde sakin

akıp çevresine yaşam sağlayan Karadeniz derelerinin, yağışlar ve kar erimeleri sonucunda her birinin akışkan bir amazona dönüştüğünü herkes bilir ama iki gün sonra unuttur veya unutturulur ne yazık.

Karadeniz’de doğayı hapsedme anlam-sızlığı yalnızca sahil yoluyla sınırlı değildir aslında; ulaşım kolay olsun diye sanayi kuruluşları dere kenarlarına yerleştirildi. Öyle ki beş metre uzağa bile çıkmak kârdan zarar ediliyor diye adeta dere yatakları kullanıldı. Derelerin kenarlarına da devasa bariyerler konuldu, tıpkı işçi ve emekçilere polisin, jandarmanın kurduğu bariyerler gibi. Ama doğa insanoğlu gibi korkuyu bedeninde yaşamıyor, kusuyor adeta. Tıpkı Fatsa’da dere yatağına kurulan Özel Sanayi sitesine yaptığı gibi, bariyerleri patlatıp önüne kattığını ya denize sürüklüyor yada paramparça edip bir yerlere sokuyor. Fatsa Özel Sanayi Sitesinde de sel felaketi sırasında insan olmayışı can kaybı yaşanmasının bu kez de önüne geçti, ama nereye kadar?

Kapitalist barbarlık Karadeniz’e girdikten sonra yalnızca yöneticilerin yaptıkları aymazlıklar değildir elbette doğayı bu kadar kızdıran. Her şeyin kolaycılığına kaçma alışkanlığı bireylere sirayet etmiştir bu alçak propagandalarla. Güzelim fındık harmanlarını kâh devlet görevlilerine rüşvet vererek, kâh özel betonlama araçlarına ücret vererek, yemyeşil çimenleri betonlaştırılmıştır yöre halkı. Nedeni ise fındık çabuk kuruyacak, yerler çamur olmayacak. Hiç kimse düşünmez bu suyun nereden akıp gideceğini.Ya o toprak yollarımızın betonlanmasına ne demeli? İşin kolayına kaçmak için doğanın bedenine adeta çizgiler çizilmiştir irili ufaklı. Gidecek yer, batacak toprak bulamayan su ise zaten yamaç olan Karadeniz yollarını iki dakikada dere-

ye, derelerin birleşimindeki oto yolları da nehirlerle dönüştürüp intikam almaktadır adeta.

Şimdi bunlardan ders almayan barbarlar, bu ucubeler yetmezmiş gibi bir de dağlardan hançerlemek istiyor Karadeniz Bölgesini...Yaylaları birleştirme projesi olarak sundukları, doğayı talan etme projesiyle Karadeniz’in bağrına bir hançer daha sokmak istiyorlar. Sahil oto yoluna paralel bir oto yolla o güzelim doğayı hançerleyerek, yeni felaketlere yol açmak istiyorlar..Nedeni ise en kısa sürede acilen tüm doğal varlıkları talan etmek istemeleridir. Bunlarda sanıyorum iç güdüsel bir korku var. Halk arasında şöyle bir deyim vardır,“ölecek hasta çok yemek ister, çünkü son nasiplerini toplamaktadır”.Kapitalizm de başlangıcından itibaren talan ve yağmada hep acele etmektedir. Çünkü başlangıcı sonunu hazırlayan nedenlerdir de ondan.

Bu felaketi hazırlayan barbarların bakanları, vekilleri ve belediye başkanları eski, yeni hepsi oralarda.Yenileri felaketlere kader deyip,yapmayacakları ama yapacaklarını vurguladıkları yardımlar-

dan söz edecekler. Eskileri bu barbarlıklarda hiç suçları yokmuş gibi sallayıp duruyorlar. Felaketlere maruz kalanlar ve karşı çıkanlar ise öfkelerini kısa bir sürede unutup, kurtuluş hikâyeleri anlatmaya başlayacaklar. Hatta bazıları atmış kiloluk cüssesiyle yüz kiloluk adamı nasıl selin önünden çekip çıkardığını anlatan öyküler sunacak. Sonunda o öykülere kendisi de inanıp herkesin inanmasını da sağlayacak. Böylece felaket tatlı bir anıya dönüşüp barbarların barbarlıklarını yapmalarına bilinçli olduğu gibi bilinçsizce de yardım edilmiş olacak.

Kısacası tüm öfke ve karşı koymalar bir merkeze yönlendirilmeyip, bireysel kırgınlıklar ve başkaldırıları olarak kaldığı sürece bırakın bu soysuz düzene zarar vermeyi, yardım etmektedir.Tüm başkaldırı ve isyanlar bu zorbarların tek düşmanı olan İşçi Sınıfı savaşımıyla ortaklaşmadığı sürece güdük kalır, anlamsızlaşır. Öyleyse sınıf politikalarını ön plana çıkarıp, diğer savaşımmlarla ortaklaştırmak gerek. Kısacası her alanda işçi sınıfının politik örgütünü ön plana çıkarıp savaşımmları anlamlı kılmak gerek....

Göçmenlik; Sıra Kimde?

Tarihte pek çok nedene bağlı olarak ortaya çıkan göçmen sorunu, esas olarak sömürge ve yağma savaşları sonucunda katledilenlerin dışında kalan yerli halkların yerinden yurdundan edilmesi ve köleleştirilmesiyle ortaya çıkmıştır. Göçmenlik, kapitalist egemenlik altında paylaşım savaşları, ilhaklar, ulus devlet oluşumu sürecinde yaşanan soykırım, katliam ve tehcirlerle sürdü, sürüyor. Ayrıca kapitalist dönemde göçmenlik sorununa ekonomik bir boyut da eklendi.

Sömürgelerin yağmalanması sürecinde sömürgelerde ortaya çıkan işgücü açığını karşılamak üzere Avrupa’da yoksullar, özendirici hikayeler eşliğinde sömürgelere taşındı. Bu türden göç dalgasının en büyüğü Kuzey Amerika’da yaşandı. Amerikan iç savaşı sırasında ve sonrasında soykırıma uğratılan yerlilerin yerini Avrupa’nın hemen her ülkesinden taşınan göçmenler aldı. Yirminci yüzyılda benzer bir göç dalgası, bu kez sömürgelerden gelişmiş kapitalist ülkelere, Avrupa’ya doğru oldu. Emperyalist devletlerin hemen hepsi Almanya, İngiltere, Fransa, ABD, Kanada, Avusturya, vb. sermayenin ihtiyaç duyduğu nitelikli ve niteliksiz işgücü eksikliğini sömürgelerden gelen göçmenlerle karşıladılar. Göçmenler, devlet denetiminde ayrıntılı güvenlik, sağlık ve eğitim testlerinden geçirilerek işgücüne eklemelendiler. Bu türden göçlerle sermaye sadece iş gücünü ucuzlaştırmakla kalmadı, bölünmenin ve rekabetin yeni biçimlerini de işçi sınıfının içerisine soktu. Kısacası sermaye, ucuz ve yumuşak başlı işgücü kaynağı olarak kullandığı göçmenliği, aynı zamanda rekabeti milliyetçiliği ve şovenizmi sınıfın içine sokarak işçi sınıfının birliğine karşı bir silah olarak da kullandı, kullanıyor.

Ortaya çıkış nedenlerindeki bu çeşitliliğine rağmen göçmenlik sorunu tarih boyunca hep yoksulların ve işçilerin sorunu olagelmıştır. Göçmenliğin en ağır sonuçlarıyla karşı karşıya kalan hep yoksullar ve işçiler olmuştur. Yaşadıkları ülkenin en yoksulları, göçmen oldukları ülkelerin de en yoksulları olmayı sürdürmüşlerdir. Şüphesiz daha ağır ve dramatik koşullar içerisinde!

Ülkelerinden göç etmek zorunda kalanlar arasında çok küçük bir azınlık olarak yer alan varlıklılar, bürokratlar ve kapitalistler, hem göç etme nedenleri, hem de gittikleri ülkelerde karşılaştıkları sorunlar bakımından göçmenlerin en ayrıcalıklı kesimlerini oluşturmuşlardır. Yoksulların aksine bunlar göç ettikleri ülkelerde, sahip oldukları sosyal statüleri nedeniyle kolayca kabul gördüler. Bir kısmı göçmen politikasının yürütülmesinde ve kendi ülkelerine karşı kullanılmak üzere resmi ya da gayriresmi olarak devlet mekanizmasına eklemelendirken, diğer bir kısmı da sermaye hareketi içinde yer alarak egemen sınıfın bir parçası haline geldiler.

Emperyalist Yeniden Paylaşım ve Göçmen Sorunu

Bugün göçmen sorununun yakıcı ve dramatik bir sorun olarak ortaya çıkmasına yol açan, kapitalizmin dünya krizi ve dünyanın emperyalistler arasında yeniden paylaşımı savaşlarıdır. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’nun bugünkü emperyalist paylaşımın merkez alanlarından biri olması, göçmen

sorununun da en dramatik boyutlarıyla bu bölgede ortaya çıkmasına yol açmıştır. Yaşanan sorunun yığınsallığı ve dramatik boyutu tümüyle bu emperyalist müdahaleler ve bu müdahalelerin iç savaş yoluyla yürütülmesinden kaynaklanmaktadır.

Bu müdahalelerin boyutları ve yol açtıkları sonuçlar oldukça ağırdır. Son 10 yılda Irak’ta, Afganistan’da, Libya’da, Suriye’de, Yemen’de ve dünyanın emperyalist müdahalelere maruz kalan diğer ülkelerinde, milyonlarca insan öldürüldü, milyonlarcası sakat kaldı, milyonlarcası yerinden yurdundan edilerek ölümcül yolculuklarla başka ülkelere göç etmek zorunda bırakıldı. Ölümünden, yaralanmalarından bir şekilde kurtulup binbir zorluk altında başka ülkelere göç edenler önceki hayatlarından çok daha sefil, çok daha çetin bir hayata mahkum edildiler. Dünya halkları, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da öldürülenlerin, yaralananların ve göç etmek zorunda kalanların nezdinde emperyalizmin refah ve demokrasi vaadinin, ölüm ve sefaletle eşit olduğunu bir kez daha acı tecrübeleri ile öğrendiler.

“Refah ve demokrasi” adına halkları ölüme ve göçe mahkum edenler, şimdi de “insani değerler” adına göçmen sorununu kendi çıkarlarına daha iyi nasıl kullanacakları kavgasına tutuştular.“İnsanlık” adına her emperyalist devlet, kendisine hangi nitelikte, ne kadar göçmen gerektiğinin listelerini yayınladı. Şansölye Merkel önderliğinde AB ile Türkiye arasında varılan anlaşmayla bir göçmen köle panayırı kuruldu. Türkiye’ye ödenecek milyarlarca Euro ve vize serbestisi karşılığında AB devletleri, bu köle panayırından ihtiyaç duydukları işçi açığını kapatmak için ne kadar ve hangi nitelikte köle alacaklarını sağlık, güvenlik ve eğitim kontrolleri ile belirleme olanağını elde ettiler.Norveç, daha da ileri giderek aldığı göçmenlerin ucuz işçilik dışında başka işlere yönelme olasılığını önlemek için göçmenlerin üzerinde taşıdığı kısıtlı varlıklara el koyma yasasını yürürlüğe soktu.

Egemen sınıflar, emperyalistler tarih boyunca, zenginliğin ve sermaye birikiminin bedellerini ölümler, katliamlar, soykırımlar, tehcirlerle halklara, işçi sınıfına ödettiler; bu dün böyleydi, bugün de böyle. Ta ki işçi sınıfı ölüm ve yoksulluk üreten bu sistemi tarihin çöp sepetine atana dek de böyle kalacak!

Türk Devleti ve Göçmen Sorunu

Bugün özellikle Suriye bağlamında yaşanmakta olan göçmen sorununun baş mimarları ve sorumlularından biri de Türk devletidir. Türk devletinin Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki emperyalist müdahalelere emperyalist devletlerin özellikle ABD’nin yönlendirmesiyle dahil olduğundan kuşku yok. Ancak mesele bu kadar basit değil; Türk devleti Suriye’ye müdahaleye sadece ABD’nin yönlendirmesiyle dahil olmadı. Aksine bu müdahaleye daha çok müdahaleyi Kürt halkına karşı bir imha savaşına dönüştürmek ve Suriye’de bir siyasal etki alanı yaratmak saikleriyle katıldı. TC, bu hedeflere ulaşabilmek için müdahaleyi doğrudan bir askeri müdahaleye dönüştürmek için her yolu denedi. Bunun için bir dizi provokasyona başvurdu. Göçmen sorununu, Suriye’ye karşı doğrudan askeri müdahalenin bir unsuru olarak değerlendirdi; doğrudan askeri müdahalenin olanaklarını yaratacağı hesap edilerek, kapılar göçmenlere sonuna kadar açıldı. Bununla da yetinmeyerek “insani yardım” adı altında Suriye’den gelen göçü özendirdi.

Devletin izlediği bu göçmen politika-

sının doğrudan askeri müdahale dışında iki önemli hedefi de vardı; Bunlardan birincisi; devletin göçmenlere gösterdiği bu “kadirşinas” tavrın geleceğin Suriyesi üzerinde siyasal etkinin önemli bir aracı olacağı, ikincisi ise; “insani yardım” örtüsü altında Suriye’deki iç savaşa daha etkin müdahale edilebileceğiydi. Rejime karşı savaşan örgütler, bu gibi çok yönlü olarak desteklendi.

Daha müdahale başlamadan Türkiye-Suriye sınırında kamplar hazırlandı, göçmenlere İnsani Yardım adı altında rejim muhalifi gruplar (El Kaide, El Nusra, IŞİD vb.) bu kamplarda eğitildi, donatıldı ve yeniden Suriye’ye sokuldu. Bu örgütlere silah ve mühimmat taşındı. Henüz savaşçı olamayacak olanlar, gençler, çocuklar ve kadınlar geleceğin “lejyonerleri” ve olarak bu kapsamda ideolojik eğitime tâbi tutuldu.

Gerek halk desteğini arkasına alan Esad rejiminin direngenliği, gerekse baştan beri oyun bozucu olarak devreye giren Rusya’nın doğrudan müdahalesi sonucu işler çıkmaza girince, Türk devleti, diğer bir çok konuda olduğu gibi (Rusya, İsrail ve Mısır’la ilişkilerin yumuşatılması, Suriye yönetimi ile dolaylı görüşmelerin başlatılması vb.) göçmen sorununda da politika değişikliğine gitmek zorunda kaldı. Türk devletinin değişen göçmen politikasındaki ilk hamlesi ülkeden çıkış sınırlarının göçmenlere açılması oldu. Böylece göçmen sorunu AB’nin sorun haline getirildi. Köle göçmen panayırı bu gelişme üzerinde kuruldu. Türkiye bu köle pazarından önemli bir gelir elde etti. Ancak köle panayırının kurulmasının Türkiye’nin yaşadığı göçmen sorununu çözemeyeceği açıktı. İkinci hamle, sınırlı sayıda göçmene vatandaşlık verilmesi, bunun üzerine gündeme geldi.

Türkiye’ye göç etmek zorunda kalan Suriyeli yoksulların ne ile karşılaştıkları ve daha nelerle karşılaşacakları bir sır değil. Yoksul göçmenlerin neler yaşadıklarının gündeme getirilmesi medya marifetiyle önemli ölçüde engellense de, her gün gazetelerin iç sayfalarında yer alan dramatik küçük haberler,ırkçı, milliyetçi ve şoven saldırılar yaşananlar konusunda bir fikir vermektedir. Yine bu gazete sütunları daha büyük harflerle göçmen sorununun başka bir boyutu olduğunu da bize hatırlatmaktadır. Bu hatırlatmalar, göçmenlerin görece küçük bir kesimiyle ve bu kesimin ekonomik faaliyetleriyle yani Türkiye ekonomisindeki “hatırı sayılır” katkıları ile ilgilidir.

Emperyalist müdahale ve iç savaşta birçok şeyini kaybedip Suriye’den Türkiye’ye sığınan yoksullar yanında, savaş nedeniyle iş yapamaz hale gelen sanayi ve ticaret sermayesinin önemli bir kesimi de göçmen statüsü adı altında Türkiye’ye geldi. Beş yılda çeşitli yollarla Suriye dışına akan sermayenin 168 milyar \$ olduğu tahmin ediliyor. Bu miktarın çok büyük bir kısmının Türkiye’ye geldiğini tahmin etmek zor değil. Sermayenin Suriye’den Türkiye’ye bu akışında rejim karşıtı örgütleri destekleyen işadamları önemli roller üstlendi. Aynı zamanda Suriye’deki rejim karşıtı gruplarla ilişkileri olan, bu sayıca küçük, madden güçlü ayrıcalıklı göçmenlerle (varlıklılar, bürokratlar, Türkiye’de yatırıma yönelen küçük, büyük sermayedarlar) Türk devleti arasındaki ilişkinin, sermaye ilişkisinin ötesinde geleceğin Suriye’sinde söz sahibi olmaya yönelik bir ilişki olduğundan kuşku yoktur. Türkiye’nin önemli illerinde – Hatay, Gaziantep, Urfa, Adana, İstanbul vb.- Suriyeli göçmenlerin ticari ve sanayi faaliyetlerinin yoğunlaşması bu

sermaye akışının somut göstergesidir. Ayrıca bu aynı dönemde ekonomide tüketimin üretimden daha hızlı büyüdüğü gösteren istatistikler, Türkiye’ye bu yolla hatırı sayılır bir sermaye-para girişinin olduğu görüşünü destekliyor.

Devletin göçmen sorununun çözümü olarak ilan ettiği vatandaşlığa kabulün gündeme gelmesinin önemli nedenlerinden biri, bu sermaye-para akışı ve bunun Türkiye’de tutulması ve kalıcılaştırılmasıdır. Cumhurbaşkanı, başbakan ve bakanların birbiri ardına verdikleri demeçlerde vatandaşlığa kabulün, göçmenlerden ekonomik olarak yararlanılmasına bağlanmaları, tam da bunu anlatıyor. Yine aynı zevatın vatandaşlığa kabul edileceklerin “Türklerin yapmadığı işlerde istihdam edileceğini” açıklamaları, yoksul ve işçi göçmenlerden nasıl yararlanacaklarını anlatmaktadır. Bu açıklamalar göçmenlerin, sağlıksız ve güvencesiz en ağır işlerde, en ucuzla çalıştırılacaklarının itirafıdır.

Emperyalist savaşlar, müdahaleler, ilhaklar, soykırımlar,tehcirler ve ucuz işgücü gereksinimine bağlı olarak yaşanan göçmen sorununa burjuvazinin ve burjuva devletin yaklaşımının temel kriteri, sermayenin çıkarları ve sermaye birikiminin ihtiyaçlarıdır. Burjuva ideolojisinin geleneksel söylemleri demokrasi, insan hakları, insani yardım, hak, adalet, eşitlik vb. bu somut gerçeği örtmek için burjuvazinin başvurduğu manipulatif argümanlardır. Burjuvazi tarih boyunca bu ve benzeri argümanları (ırk, dil, din, cinsiyet, etnisite farklılıkları) kullanarak, rekabeti, milliyetçiliği, şovenizmi işçi sınıfına taşımış, işçi sınıfı içinde yeni bölünmeler yaratarak, kendi yarattığı sorunları, kendi gücü olarak örgütlemiştir, örgütlemektedir.

İşçi sınıfının, kapitalist toplumda yaşanan bütün diğer sorunlarda olduğu gibi göçmen sorununa yaklaşımında belirleyici ilkesi, sınıfın burjuvazi karşısında genel çıkarları ve konumunu yansıtan “işçi sınıfının vatani yoktur” ilkesidir. İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinde proletaryanın enternasyonal birliği ve mücadelesinin temeli olan bu ülkeye dayanarak ve bunu eyleme dönüştürerek, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki bölücü etkilerini ortadan kaldırabilir, göçmen sorununu sınıf mücadelesinin bir biçimi olarak kavrayabilir ve ancak bu tarzda davranarak devrimci bir güç halinde gelebilir ve burjuvaziyi alt edebilir.

Burjuvazinin Suriyeli göçmenler konusundaki son “Ensari” önerisi, vatandaşlığa kabul, her ne kadar göçmenlere belirli hakların tanınacağı gibi bir anlam içerse de, biçimseldir. Sorunun kabulünü içeren her biçimsel yaklaşımda olduğu gibi, yeni sorunlara kaynaklık edecek olan bir çözümsüzlüktür. Sorunun gerçek çözümü, çok etnisiteli bir yapıya sahip olan Türkiye işçi sınıfının bu özelliğinin bilincinde olarak, ırk, dil, din, etnisite farklılıklarını sınıfın birliğini bölen bir etken olmaktan çıkartılarak, sermaye karşısında bir sınıf gibi hareket etme yeteneğinin geliştirilmesidir.

O zaman sorun burjuvazinin tanımladığı gibi bir göçmen sorunu olmaktan çıkarak, işçi sınıfının birliği ve mücadelesi olarak gerçek niteliğine kavuşacaktır. Komünistlerin görevi burjuvazinin sunduğu seçenekler üzerinde kafa yormak, ayırım yapmak değil, işçi sınıfını bu bilinçle, proletarya enternasyonalizmi bilinciyle örgütleyerek eyleme geçirmektir.

Zonguldak

Özellikle Zonguldak'ta maden işçileri üzerinde sermayenin oyunları artarak devam ediyor. Sermaye işçilere yönelik baskıları devletin tüm güçlerini arkasına alarak uyguluyor. Zonguldak'ta bulunan Deka ve Balçınlar madencilikte çalışan işçiler, maaşlarını alabilmek için maden ocağı önünde başlattıkları açlık grevinden sonra, bir kısmını alarak eylemlerine son vermişlerdi. Daha sonra şirketten yapılan açıklamada, 282 işçinin toplu olarak işten çıkartıldığı bildirildi. İşçilerin kalan maaşları ve tazminat talepleri için ise şirket, 'mahkemeye başvurun' şeklinde açıklama yaparak, işçilerin kazanılmış haklarını devlet desteği ile gasp ediyor.

Maden işçisi, devlet-sermaye işbirliği ile açlık sınırında çalışmaya zorlanıyor. 23 Haziran'da Ankara'da Enerji Bakanlığı'nda, bakanlık müsteşarları, AKP vekilleri, Zonguldak Valisi ve Genel Maden İş Sendikası yöneticilerinin de katıldığı toplantıda Zonguldak'ta bulunan TTK'ya bağlı 5 maden ocağının özelleştirilmesi için ortak bir duruş sergilemek istediklerini ve sendikanın da bu konuda kendisine destek olması gerektiği talebi iletilmişti. 5 bin maden işçisinin çalıştığı 5 müessesenin en büyüğü olan Karadon işletmesinde 3 bin işçi çalışıyor. Özelleştirmenin bu müesseseden başlayacağı bildiriliyor. Genel Maden İş Sendikası'nda örgütlü işçiler, özelleştirme kararını protesto etmek için 5 bin işçinin ve halkın katılımı ile 14 Temmuz'da bir yürüyüş yaparak, devletin özelleştirme kararını geri almasını, tüm Zonguldak halkının ve bütün maden işçilerinin kararlı bir şekilde özelleştirmenin karşısında durmaları gerektiğini dile getirdiler. Yürüyüş sonunda bir konuşma yapan

Genel Maden İş Sendikası Genel Başkanı Ahmet Demirci:

"Uluslararası tekeller ve onların yerli işbirlikçileri, maden işçilerini işsizliğe, açlığa, yoksulluğa mahkum etmek istiyorlar. İlk adımı Karadon işletmesinde atmak istiyorlar." dedi.

Burhaniye Notları

Körfez bölgesinin tam merkez noktasında yer alan Burhaniye'de Demokrasi ve emek platformu, iktidarların emeğe ve özgürlüklere saldırmaya niyetlendikleri her durumda hep birlikte inatçı ve ısrarlı bir tepki göstermeyi bir gelenek haline getirmişlerdir. Baskının alabildiğine yoğunlaştığı dönemlerde –ki Burhaniye'de son iki yılda resmi-sivil polis sayısı alabildiğine arttırıldı, eylemlere katılanların savcılığa çağırılması sıklaştı- katılımın azlığından şikâyet etseler de - çoğu zaman Edremit ve Ayvalık'tan gelen devrimcilerle birlikte özgürlük, demokrasi ve devrim özlemlerini meydanlarda haykırmışlardır.

Nitekim 2016 yazında 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi anması bir basın açıklaması ile 2 Haziran'da ise Nâzım Hikmet anması slayt gösterileri ve koronun sunduğu türküler eşliğinde kitlesel bir salon toplantısıyla gerçekleştirildi.

Son olarak 2 Temmuz 2016 Cumartesi günü Sivas Katliamının yıldönümü; Burhaniye Alevi Kültür Derneği'nin öncülüğünde ve tüm demokrasi, emek ve devrimci örgüt, sendika, çevre ve kişilerin katıldığı kitlesel bir yürüyüş ve mitingle anıldı. Kitle; Sivas Madımak katliamını unutmamaya, unutturmamaya ve bu katliamı tezgâhlayan gericilerin yakasını bırakmamaya haykırarak söz verdi. Ayrıca işçi ve emekçilerin, tüm Anadolu halklarının, tüm mağdur ve mazlumların (işçiler, emekçiler, Kürtler ve Aleviler, kadınlar, gençler, derelerin özgürce akması için direnen köy kadınları...) kardeşliğini ve kavga arkadaşlığını vurgulayan sloganlar atıldı, konuşmalar yapıldı. Aynı gün aynı saatlerde Altınoluk'ta Edremit ve diğer yakın yerleşim yerlerinden gelen demokrasi ve emek güçlerinin katıldığı kitlesel bir yürüyüş ve miting daha gerçekleştirildi.

Dost Cam

Dost Cam işçileri, Karşıyaka iskelesi önünden başlayarak Karşıyaka 2. iş mahkemesine kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. İşçiler mahkeme önünde basın açıklaması yaparak, devletin işvereni koruduğunu bu nedenle haklarını alamadıklarını söylediler. Ayrıca işçiler, işvereni sendikalaşmayı kabul etmeye çağırdılar.

İşçiler mahkemelerinin yapılacağı yere kadar bir yürüyüş kolu oluşturdular ve sloganlar eşliğinde mahkeme binasına yürüdüler. Atılan sloganlar: "Dost Cam işçisi yalnız değildir. direne direne kazanacağız. faşizme karşı omuz omuza, iş ekmek yoksa barış da yok. işçilerin birliği sermayeyi yenecek. yaşasın sınıf dayanışması" Daha sonra ise mahkeme binası önünde bir basın açıklaması yapıldı.

basın açıklamasından bölümler:

"Bundan tam 92 gün önce sendikamıza üye oldukları için işten atılan ve o günden beri gece gündüz demeden fabrika önünde bekleyişleri sürdüren Dost Cam işçilerinin işe iade davaları bugün başlıyor. Geride bıraktığımız üç ay boyunca sürekli yanımızda duran, bizlere destek olan, sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergileyen başta Çiğli İşçi Kurultay Komitesi olmak üzere konfederasyonumuza bağlı sendikalar, diğer sendika ve siyasi kurumlar, siz değerli dostlarımızı bugün yine burada yanımızda görmekten mutluyuz.

Biz işçilerin birbirimizden başka dostu yok, sırtımızı ancak birbirimize dayadığımız zaman ayakta durabilir, güçlü olabiliriz. İşçilerin mücadelesinin, sınıf mücadelesinin, dayanışma olmadan başarılı olma şansı yoktur. Dost Cam işçisi, işçi sınıfının, sınıf mücadelesinin şanlı tarihindeki onurlu yerini çoktan almıştır. Sömürüye, haksızlığa, kötü çalışma koşullarına karşı artık yeter dedikleri gün, ekmeklerini büyütmek, çocuklarına daha iyi bir gelecek bırakabilmek için örgütlenmeye, sendikalı olmaya karar verdikleri gün zaten kazanmışlardı. Dost Cam patronu gözdağı vermek için bir arkadaşlarını işten çıkardığında, bu saldırının aslında hepsine yapıldığını, birliğine, beraberliğine, sendikal örgütlenmesine karşı yapıldığını fark ederek, bu zulme karşı şalteri indirdiği gün zaten kazanmıştı.

Dost Cam işçisi yanlış bir şey yapmadı. Yasaların, Uluslararası sözleşmelerin, Anayasasının kendilerine tanıdığı bir hakkı kullandılar ve sendikamıza üye oldular. Ortalama 8-10 yıldır asgari ücret düzeyinde bir maaşla, hiçbir sosyal hakkı olmadan çalışan üyelerimiz,

patronun sendikamıza üyeliklerden haberdar olmasıyla birlikte tazminatsız işten atılmakla tehdit edilmiş ve teker teker ikna odalarında sorgulanmışlardır. İşveren üyelerimizden birini işten atarak bardağı taşırmış ve işçilerimize başka bir seçenek bırakmamıştır. İlk andan itibaren sendikamız sorunu çözmek için ısrarla görüşme talep etmiş ve uzlaşma sağlanması için elinden geleni yapmıştır. Ancak tüm çabalarımıza olumsuz cevap veren Dost Cam patronu, krizi fırsata çevirme kurnazlığını tercih etmiş ve 'makinelere zarar verdiler' yalanına sarılarak bu işten karlı çıkacağını düşünmüştür."

dediler ve daha sonra alkışlarla ve protestolarla mahkeme sürecinin takip edileceği açıklandı.

Zile HES Davası

15 Mart 2015 tarihinde Tokat'ın Zile ilçesinden geçen Çekerek Irmağı üzerine yapılmak istenen Hidroelektrik Santrali (HES) ve baraja karşı 2000 kişi eylem yapmıştı. Eyleme saldıran güvenlik güçlerine karşı direnen halkın içerisinde 54 kişi hakkında 16 yıla varan ceza istemiyle dava açılmıştı. 13 Temmuz 2016 Çarşamba günü bu davanın ikinci duruşması yapıldı. Duruşma hakimi, izleyicilerin duruşmaya alınmamasını istemekle kalmayıp, önceden ifade verenlerin de salona alınmamasını istedi. Avukatların itirazı üzerine sanıkların içeri alınması sağlandı. Çekerek Irmağı Özgür Akacak Platformu üyelerinin savcı ile görüşüp köylerden ve derneklerden temsilcilerin içeri alınmasını istemeleri üzerine sadece yöre halkı temsilcileri içeri alındı. Bunu gören sivil polisler bina içine giren köylülere kim olduklarını sorup dışarı çıkmaları konusunda uyardı. Köylüler bina içinde beklemek konusunda direnince, kimlik kontrolü yapmak isteyen polisler tepki için kimlik kontrolü yaptırılmadı. Mahkeme daha önce dinlenmeyen sanıkları dinleyip, davayı 12 Ekim 2016 tarihine erteledi.

Ertelemeden sonra yetkili avukatlardan, Sultan Aktaş'ın bürosunda durum değerlendirildi. Ertelemeden sonra yetkili avukatlardan, Sultan Aktaş'ın bürosunda durum değerlendirildi.

Nestle

Bursa Karacabey'de bulunan Nestle Çikolata Fabrikası'nda Şubat 2016'da başlayan toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine Tek Gıda İş Sendikası'nda örgütlü 900 işçi 21 Haziran'da greve çıkmıştı. Nestle işçileri, ortalama asgari ücret düzeyindeki maaşları için 600 lira seyyanen ve kıdem yılı için 20 lira zam ve fabrikada çalışan 192 sözleşmeli işçinin kadroya alınması taleplerini dile getirmişlerdi.

11 günlük grevin ardından 1 Temmuz'da anlaşma sağlanarak grev sona erdirildi. Yapılan anlaşmayla sözleşmeli çalışanların 45'i hemen kadroya alınacak, diğer sözleşmeli 147 işçi ise 2017 yılı sonuna kadar kadroya alınacak. Ücretlilere ise seyyanen 475 lira ve her kıdem yılı için 20 lira artış sağlanmış oldu.

İzmir 15-16 Haziran Paneli

15-16 Hazirandan Gezi sürecine ve sonrası sınıf dinamikleri konu başlığı ile izmirde Söz ve Eylem dergisi tarafından 15-16 haziran anması kapsamında düzenlenen panel gerçekleştirildi.

Panelistlerden 1970 ayaklanmasının bizzat içinde yer alan Recai Atalay'a konuşmasında 15-16 Hazirana yol açan gelişmeleri, eylemin hazırlanışı ve eylem sırasında yaşananları anlattı.

İkinci konuşmacı Hayri Bökü ise, ilk olarak Söz ve Eylem dergisi tarafından panele konuşmacı olarak davet edilmesinden dolayı Söz ve Eylem Dergisine teşekkür ederek konuşmasına başladı. DİSK'in unutulmaz başkanı Kemal Türkler'in sendikal mücadelede üslendiği rolünün üzerinde durdu.

15-16 Haziran ve Gezi ayaklanmaları işçi sınıfının emekçilerin kapitalizme karşı başkaldırısı olduğunu, ayaklanmaların başarı ile sonuçlanması için 21. Yüzyılın Bolşevik Partisine ihtiyaç olduğunu söyleyen Bökü kurtuluşun sosyalizmde olduğunu söyledi.

Kapitalizmin krizinin derinleşerek devam ettiğini Emperyalist savaşın ise her geçen gün yaklaşmakta olduğunu Dünyanın Komünizme doğru olgunlaştığını Ekolojik mücadele ile köylüler ve geniş emekçi yığınların Kapitalizme karşı militan eylemlere atladığını söyledi

Üçüncü konuşmacı Dr. Gültekin Akarca ise, panelin başlığının kendisi çok önemli olduğunu bu nedenle de bu başlık üzerinden bir konuşma hazırladığını anlattı:

İşçi sınıfının mücadele sürecinin el birliğine manifaktür sürecinden başlayarak bu günlere geldiğini, kapitalizmin sanayi devrimi öncesi birçok ülkede yerleşik bir ilişki haline gelmiş olduğunun altını çizdi.

15-16 haziranın bir sınıf hareketi olduğu üzerine hem fikirken Gezi sürecinin bir sınıf hareketi olmadığı yönünde iddialar bulunduğunu hatta birçok aydın ve yazarın bu süreci halk hareketi olarak vurgulamakla yetindiğini ancak bu aydınların mücadele sürecinde ki insan bileşimini tanımadıklarını belirtti.

Son konuşmacı toplumcu psikologlardan Burcu Ovacık ise Soma maden kazası sonrası bölgeye gittiğini ve orada yaptığı çalışmalarda önemli bulgulara ulaştığını, bu nedenle de bu

bulguları paylaşmak gerektiğini söyleyerek konuşmasına başladı.

Yüzlerce işçinin öldürüldüğü, yüzlerce işçinin işsiz kaldığı Soma Katliamı sonrası bölgede ilk zamanlarda yoğun bir öfke hakimdi. Daha önce protesto ya da hak arama amaçlı sokağa çıkmamış yüzlerce işçi sokaklara dökülmüştü. Öldürülen arkadaşlarının hesabını sormaya ve haklarını aramaya kararlı işçiler, Maden-İş'ten kopma sürecindeydi. Bu süreçte bölgede örgütlenme çalışmaları yürüten Dev-Maden-Sen'e üye olanların sayısı artmaya başlamıştı. Ancak DİSK çalışması dışında, bölgede komite-konsej modeli üzerinden işçilerin öz-örgütlenmesini savunan başka bir çalışma daha yürüyordu. Sol siyasetlerin Soma'da yürütülen sendikal faaliyetlerde birlik olmaması, Soma'da örgütlenme için mevcut siyasal, ekonomik ve toplumsal koşullar oluşmasına rağmen örgütlenme çabalarını sekteye uğrattığının altını çizdi

Panelde soru ve cevaplardan sonra son olarak tüm komünistlere, devrimcilere ve sosyalistlere çağrı yapılarak, işçi sınıfı ile kaderlerini birleştirecekleri devrimci bir sınıf partisinin yaratılması için mücadeleye çağrısı yapıldı.

İstanbul Haziran Paneli

"15-16 Haziran ve Gezi Işığında Güncel Siyaset" konu başlıklı panel, 19 Haziran günü Eğitim-Sen 2 No'lu Şube'de geniş bir katılımı ile gerçekleşti.

Söz ve Eylem Dergisi, Alinteri, Köz ve İşçi Dayanışma Koordinasyonu'nun ortaklaşa düzenledikleri panelde, sosyalizm mücadelesinde ölümsüz-

leşenler adına saygı duruşunun ardından 15-16 Haziran ve Gezi isyanını konu alan video gösterimi yapıldı.

Alinteri adına konuşan panelist, 15-16 Haziran direnişinin Türkiye işçi sınıfının 'sınıflaşma' sürecinde tarihsel bir dönüm noktası olduğunu, bu tarihsel sürecin aynı zamanda dönemin devrimci hareketinde de egemen anlayış ve kalıplara darbe indirdiğini belirtmiştir.

Söz ve Eylem Dergisi adına konuşan panelist, 15-16 Haziran direnişinin sadece DİSK'e bağlı işçilerin değil, sendikali-sendikasıız tüm işçilerin katılımı ile bir ayaklanmaya dönüştüğüne vurgu yapmıştır. Güncel siyaset değerlendirmesinde ise, kapitalist devletin muhtemel bir sınıfsal patlamayı önceden hesap ederek, buna uygun hazırlıklar yürüttüğünü; terörle mücadele, OHAL gibi argümanlar etrafında siyasal ortamı daralttığını, hızlı karar verme adına parlamentonun devre dışına itildiğini, vurgulayarak; kriz, savaş ve devrim gibi konularda, burjuva partiler arasında bir konsensüs sağlanarak, aynı temel konularda burjuva siyasetin teklediğini belirtti.

KÖZ adına konuşma yapan panelist, günün acil görevinin öncü partinin yaratılması ve komünistlerin birliğine dikkat çekerek, AKP'ye karşı örgütlenerek oluşacak bir toplumsal muhalefetin önemine vurgu yaptı.

İşçi Dayanışması Koordinasyonu adına konuşan panelist ise, 15-16 Haziran işçi direnişinin ve 2013 Gezi direnişinin, Türkiye'deki sosyalizm mücadelesinde önemli köşe taşları olduğunu dile getirdi.

Kıyamet Dedikleri

Yusuf Erdem

Dilbilimci Doğan Aksan hocam, bir kita-bında anımsayabildiğim kadarıyla; “Hiçbir yazılı kaynağa başvurmada bir toplumun yalnızca halk türkülerini inceleyerek o toplumun eksiksiz bir sosyal tarihini yazabilir-siniz.” demekteydi. Bu seçkin bilim insa-nının bu sözleri, benim de çalışmalarım sırasında ulaştığım bu düşünceyi zihnimde daha bir netleştirip kesinleştirmişti.

Elbetteki o araştırmayı yapan, tarihi yazan kişinin nerede durduğu, olgulara hangi sınıfın gözüyle baktığı ve hangi metodolo-jiyi kullandığı belirleyici önemdedir. Çünkü egemenlerin yazdığı/yazdırdığı resmi tarih bir kurmacadır; sömürüyü ve sınıflar arasındaki uçurumu gizlemeye çalışan, mücadelelerin sınıf özünü çarpıtan ideolojik bir silahtır. Daha ötesi egemen sınıfın kültürü, o toplumda egemen kültürdür. Ve egemen sınıf elinde tuttuğu devletin zor ve şiddet aygıtı ile en az onun kadar etkili olan ideolojik aygıtını en acımasız ve en ahlaksız biçimde tereddütsüz kullanır. Bu araçlarla sadece baskı ve sömürüye yönelen direniş ve başkaldırıları ezmeye çalışmakla kalmaz, aynı zamanda ezilen ve sömürülenlerin demokratik, dayanışmacı ve devrimci başkaldırı kültürünün yeşeren taze filizlerini ezerek serpilip gelişmesini engeller. Bunun da ötesinde sömürücülerin kültürü, ezilenlerin kültürünün içine sızarak onun devrimci özünü felce uğratar.

Bütün bu gerçeklerden hareket eden dev-rimci hareketlerin entelejansiyası (devrimci örgütlü aydınları), en kararlı biçimde ezilen ve sömürülenlerin tarafını seçerek; sınıflar mücadelesinin gerçek toplumsal tarihini gün ışığına çıkarırlar. Aynı zamanda ezilenlerin kültürünü kirleten bulaşıklardan temizleyip ayıklayarak yaşatırlar ve tarih boyunca emekçilerin bütün başkaldırı ha-reketlerini araştırarak bu tarihsel devrimci özsu-yu proletaryanın çağdaş kültürüyle harmanlayıp sentezleyerek bugüne ve geleceğe taşırlar. Bu, ihmal edilemez önemli bir görevdir.

Bu uzunca giriş; ezenlerin sömürü kültü-rüne karşı, ezilenlerin karşı kültürünü, baş-kaldırı ruhunu ortaya koyan –kuşkusuz çoğumuzun bildiği- anonim veya söyleyeni belli halk şiirimizin kimi dörtlük ve di-zelerini sizlerle paylaşmak için yazdım.

• Bence Osmanlı tarihinin; reayanın (bütün yoksul üretici köylüler ve sanat-kârların) gözüyle en çarpıcı ve en kısa özeti, şu dörtlükte billur-laşmıştır:

“Şalvarı şaltak Osmanlı,
Eyeri kaltak Osmanlı
Ekende yok, biçende yok

Yiyende ortak Osmanlı.”

Söz buraya gelmişken hemen anımsatalım ki; İzmir-Karaburun ve Aydın yöresinde bir ihtilalci mutasavvıf, bir düşünce ve eylem adamı Börklüceli Mustafa önderliğindeki 1415-1916 yılları boyunca süren ayaklanmanın 600. yıldönümünü kutluyo-ruz. Altı yüz yıl önce binlerce ve binlerce yoksul Müslüman çiftçi, Rum balıkçı ve Musevi esnaf; Osmanlı’nın zulmüne ve dayanılmaz vergi yüküne karşı ve dahi ortaklaşmacı bir kardeşçe yaşamı elbirli-ğiyle inşa etmek için ayaklandılar. Karabu-run yiğitleri Osmanlı kuvvetlerini defalarca bozguna uğrattılar. 1416 yılındaki son çar-pışmalarında ise yenik düşüp kılıçtan geçi-rildiler. Ama emekçi halkların başkaldırı tarihine ve geleceğe muhteşem destansı bir örneği armağan ettiler.

Çarmıha gerilen Börklüceli Mustafa, yol-daşı Torlak Kemal ve Serez çarşısında ası-lan şeyhleri büyük düşünür Bedrettin başta olmak üzere kardeşçe ortaklaşmacı bir ya-şam uğruna toprağa düşen Karaburun yiğit-lerinin devrimci geleneğini yaşatmak ve onun ihtilalci ruhunu kavgamıza taşımak boynumuzun borcudur. Çünkü onlar da tıpkı çağımız devrimcileri gibi –kuşkusuz farklı bir zamanda ve farklı koşullarda- en insanca ve en adil bir komün yaşamı uğu-runa savaştılar; yani,

“ Hep bir ağızdan türkü söyleyip
hep beraber sulardan çekmek ağı,
demiri oya gibi işleyip hep beraber,
hep beraber sürebilmek toprağı,
ballı incirleri hep beraber
yiyebilmek,
yârin yanağından gayri her şeyde
her yerde
hep beraber!
diyebilmek

için”savaştılar ve bu uğurda “ on binler verdi sekiz binini.. ”

(Nazım Hikmet - Şeyh Bedrettin Destanı’ndan)

• Yemen ve bütün seferberlik türkülerini bizim kuşak ve önceki kuşak-lar TRT radyolarından dinledik, yeri geldikçe söyledik. Ancak TRT radyolarında hiç söylenmeyen bir Yemen türküsünü onu inatla yaşa-tan halkımızdan ve onun en iyi ev-latları devrimcilerden öğrendik:

Yemen yolu çamurdandır
Karavanam bakırdandır
Zenginimiz bedel verir
Askerimiz fakirdendir

Tarlalarda biter kamış

Uzar gider vermez yemiş

Şol Yemende can verenler

Biri Memet biri Memiş...

• Dadaloğlu’nun “ Hakkımızda devlet etmiş fermanı / Ferman padi-şahın, dağlar bizimdir.”dizelerini herkes bilir. Osmanlı, düzenli vergi ve asker alabilmek ve onları kontrol altında tutabilmek için yüzlerce yıl boyunca göçerleri yerleşik düzene sokmak için savaştı. Bu şiir, hiç kuşkusuz bu Avsar göçerlerinin, sü-rekli onlara saldıran Osmanlı kuv-vetlerini bozguna uğrattıklarında böylesi bir coşku ve özgüven sıra-sında- söylenmiştir.

Ne var ki yenik düştükleri ve yenil-ginin acısını en yoğun biçimde yü-reklerinde hissettikleri kötü zaman-lar da vardır ve bu acıyı dile getiren şiirler de söylemiştir Dadaloğlu. Bunlardan biri, bence bütün sınıflı sömürü toplumlarının (Köleciler toplu-mun, toprak köleliğine dayanan feodal ve ücret köleliğine dayanan kapitalist toplumların) bir ortak ve temel niteliğini çok çarpıcı biçimde dile getirmektedir: Bin kişiyi, bir haramzadeye kul etmek.

Ağlayı ağlayı Dadal’ım söyler,
Vefasız dünyada bu insan neyler,
Bin yiğidi bir kötüye kul eyler,
Ondan sonra yaşaması güç olur.

• Bir örnek de Yunus’tan verelim:

Gitti beyler mürüvveti
Binmişler birer atı
Yedikleri yoksul eti
İçtikleri kan olusar.

• İki de Atasözü :
Çok mal haramsız, çok laf yalansız olmaz.

Biri yer, biri bakar; kıyamet ondan

kopar.

Öyle bir dönemde yaşıyoruz ki,“kıyamet dedikleri ha koptu, ha kopacak.” Fakat ‘işçiden, halktan yana bir düzen’ kurula-bilmesi için kıyametin kopma-sına hazır olmak, bunun için ise geceyi gündüze kata-rak;

• İşçi sınıfını ve emekçilere önderlik edecek devrim güçlerini en azgın fırtınalarda dahi ustaca yönetecek, bu güçlere kılavuzluk edecek dev-rimin amiral gemisini –proletaryanın devrimci partisini- inşa etmek,

• Bu partinin devrimci programının fabrikalarda, iş yerlerinde, kent ve kır yoksulları arasında, ezilen halk-lar içinde, gençler arasında kökleşe-rek ete kemiğe bürünmesini sağla-mak,

• Hayatın ortaya çıkardığı bütün, öfke, tepki, direniş ve başkaldırıların her birine örgütlülük, bilinçlilik, derinlik ve yaygınlık kazandırarak birbirine bağlamak ve tümünü dev-rimci bir sel yatağında toplamak

• Ve eski yöntemlerle yönetmekte zorlanan ve iç savaşı göze alan bur-juvaziyi yenilgiye uğratacak bir ha-zırlığı hızla tamamlamak için ça-lışmak gerekiyor.

Ekende ve biçende yer almadıkları halde yiyende ortak olan haramzadelerin ege-menliğine son vermek; bin yiğidi bir kötüye kul köle edip yaşamı cehenneme çeviren bu zulüm çarkını parçalamak; yoksul eti yiyerek, kan içerek semiren iktidara çöreklenmiş aşağılık sömürücü, soyguncu ve hırslılar çetesinden kurtulabilmek ve yaşanması bir özgürlük dünyası inşa ederek yârin yanağından gayri her şeyde hep be-raber diyebilmek için devrimden, devrim yoluyla bütün kötülüklerin anası olan kah-rolası burjuva özel mülkiyet düzenini yok etmekten başka kestirme bir çıkış yolu yok.

Bir devrimcinin inancı, bilinci ve yüreğinden; örgütü ve yoldaşlarından başka nesi vardır ki!.. Ancak bu sahip olmamız gere-kenler sayesinde dünyayı değiştirecek olan işçi sınıfımıza, bu tarihsel misyonunu yerine getirirken en çok ihtiyaç duyduğu yardımı sağlayabiliriz.

Söz ve Eylem

Haziran-Temmuz - Ağustos - 2016

3

Oku Okut

★ Derlemeye Ünsöz - On İki Yıl

★ Aşamalı Devrim Teorileri-I

★ Kapitalizm ve Kriz

★ Hazırlık Örgütü, Sınıf Partisi

★ Pentagon'un Savaş Hukuku

Kolombiya – FARC-EP Anlaşması

76 no'lu bu ortak bildiri, 23 Haziran 2016 tarihinde Havana, Küba'da imzalanan anlaşmanın bir özetidir

(Kolombiya) Ulusal Hükümeti ve FARC-EP heyetleri olarak biz şu noktalar üzerinde anlaşmaya vardığımızı duyururuz:

1. “Karşılıklı ve Nihai Ateşkes ve düşmanlıkların sona erdirilmesi ve Silahların Bırakılması” anlaşması

2. “Güvenlik garantileri ve paramiliter gruplar ve bunları destekleyen şebekeler de dahil olmak üzere cinayet ve katliamlardan sorumlu olan ya da suç örgütlerinin insan hakları savunucularına, sosyal veya politik hareketlere karşı saldırıda bulunan suç örgütleri ile mücadele ve anlaşmaların uygulanmasını ve barışın inşasını tehdit eden cezai davranışların kovuşturulması anlaşması

3. “Karşılıklı Onay” anlaşması

-- “Karşılıklı ve Nihai Ateşkes ve düşmanlıkların sona erdirilmesi ve Silahların Bırakılması” anlaşması

Ulusal Hükümet ve FARC-EP siyaset alanında silahların kullanımını yasaklayan yeni bir kültürün ortaya çıkmasına katkıda bulunmayı ve tüm siyasi, ekonomik ve sosyal kesimlerin dahil olduğu, demokrasi değerleri, fikirlerin serbestçe teati edilebileceği ve uygarca tartışmaların hüküm sürdüğü; siyasi nedenlerden dolayı hoşgörüsüzlük ve eziyetin olmadığı bir siyasal uygulamayı kapsayan ulusal bir uzlaşma sağlamak için birlikte çalışmayı taahhüt ederler. Bu taahhüt, Kolombiyalılar arasında siyasi nedenlerle ortaya çıkan silahlı çatışmaya katkı yapan olayların tekrarlanmaması garantisinin bir parçasıdır

Son olarak, Ulusal Hükümet ve FARC-EP, Karşılıklı ve Nihai Ateşkes ve düşmanlıkların sona erdirilmesi ve Silahların Bırakılması konularında burada kabul edilenlere uymayı taahhüt ederler. Bunun için karşılıklı taahhütleri içeren bir yol haritası geliştirilecek ve Nihai Anlaşmanın imzalanmasından sonra 180 gün içinde , silahların bırakılması süreci tamamlanacaktır.(....).

Ulusal Hükümet (Silahlı Kuvvetler), FARC-EP temsilcilerinden ve ağırlıklı olarak Latin Amerika ve Karayipler Devletler Topluluğu (CELAC) üyesi

ülkelerin gözlemcilerinden oluşan silahlı BM gözlemcileriyle siyasi bir misyon oluşturan uluslararası bir birimi kapsayan üçlü bir izleme ve doğrulama mekanizması kurulacaktır. (....)

Uluslararası Birim, Anlaşmanın protokollerinde belirtilen şartlar ve garantiler altında silahların bırakılmasını doğrulayacaktır.

Ulusal Hükümet ve FARC-EP normalleşme süreci için 23 Geçici Alan ve 8 kamp kurmaya karar verdiler.

Geçici Normalleşme Alanlarının amacı Karşılıklı ve Nihai Ateşkes ve düşmanlıkların sona erdirilmesi ve Silahların Bırakılmasını sağlamak ve FARC-EP yapılarının kendi ilgi alanlarına göre ekonomik, politik ve sosyal açıdan sivil hayatla yeniden buluşmaları için hazırlık sürecini başlatmaktır.

Kamu Gücü, D + 1 gününden başlayarak, FARC-EP yapılarının bu Alanlara kaydırılmalarını kolaylaştırmak birliklerin konumunu yeniden düzenleyecektir.

Bu Alanlar, bölgesel, zamanla sınırlı ve geçicidir. Her Alan'da Yerel İzleme Ekipleri bulunacaktır. (.....)

FARC-EP, bu Alanlar'da Ulusal Hükümetle koordineli olarak savaşçıların sivil hayata yeniden dönmeleri için hazırlık sürecinin geliştirilmesinde, FARC-EP üyelerinin kendi ilgi alanları doğrultusunda üretken uğraşlar,ilk, orta veya teknik temel eğitim almaları kimlik kartları edinebilmeleri ve legaliteye geçişlerini kolaylaştırmak için gerekli faaliyetlerle ilgili olarak her türlü eğitimi yürütebilecektir.

Her alanın çevresinde bir güvenlik bölgesi oluşturulacak, buralarda ne güvenlik güçlerinin, ne de FARC-EP'nin askeri birimler olmayacak, ancak durumun gerektirmesi halinde polis güvenliği eşliğinde izleme ve doğrulama ekipleri bulunabilecektir. Her alanın çevresindeki Güvenlik Bölgesinin genişliği yaklaşık 1 kilometre olacaktır.

Ulusal Hükümet ve FARC-EP , Karşılıklı ve Nihai Ateşkes ve düşmanlıkların sona erdirilmesi ve Silahların Bırakılması'nda insanları veya mülklerini etkileyebilecek olan potansiyel tehditlerin kapsamlı bir şekilde en aza indirilmesini sağlayacak bazı güvenlik proto-

kollerini birlikte tanımlayacaklardır.

Uygulanan güvenlik koşulları, sadadaki hareket birimlerin koordinasyonunda olduğu gibi, izleme ve doğrulama ekibi, FARC-EP üyeleri, Ulusal Hükümet heyetleri, Kamu Güçleri ve sürece dahil olan diğerlerinin korunmasını sağlayacaktır.

Silahların Devre dışı bırakılması, Birleşmiş Milletler'in, Ulusal Hükümet ve FARC-EP arasında kabul edildiği şekilde 3 anıtın inşa edileceği yerlere taşınmak üzere FARC-EP'nin tüm silahlarını teslim alacağı teknik olarak izlenebilir ve doğrulanabilir bir işlemdir.

Nihai Anlaşmanın imzalanmasıyla birlikte Silahların Devre dışı bırakılması süreci başlar. Bu sürece silahların nakli, dayanıksız silahların imhası ve kişisel silahların toplanması ve konteynerlere depolanması da dahildir. (,,)

Son olarak, bugün açıkladığımız anlaşma temelinde ve 2261 sayılı Karar çerçevesinde, Ulusal Hükümet ve FARC-EP Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nden bu anlaşmanın uygulanmasında ilerleme kaydetmek için, Özel Siyasi Misyon'un konuşlandırılması için gerekli tüm hazırlıkları işleme devreye koymasını talep ederler.

Bu anlaşmanın amacı ülke topraklarının tüm sakinleri için koruma ve güvenliği, bu topraklar üzerindeki toplulukları, sosyal ve insan hakları hareketlerini ve örgütlerini koruma önlemleri sağlamak; politik hareketler ve partiler, özellikle muhalifler, FARC-EP'nin legal siyasi faaliyete geçişinden kaynaklanan politik harekete ve sivil hayata geçmeleri sürecinde FARC-EP

üyelerine garanti vermektir.

Ayrıca bu sözleşme, barışın inşasını tehdit eden örgütler ve suç oluşturan davranışlara karşı etkin ve kapsamlı eylemleri yoğunlaştırmak için gerekli önlemlerin uygulanmasını öngörmektedir. Anlaşma ayrıca 5. Maddede halen üzerinde anlaşılmış bulunan konulara ek olarak paramilitarizm olgusunu tasfiye etmek için tedbirleri içermektedir.

Güvenlik garantileri konusundaki anlaşma aşağıdaki ilkelere dayanmaktadır:

1. İnsan haklarına saygı, garanti, koruma ve bu hakların geliştirilmesi, 2. Ülke çapında meşru güç tekelinin ve silah kullanma yetkisinin sadece devlete ait olmasını sağlamak, 3. Adalet yönetiminin güçlendirilmesi, 4. Hazine tarafından vergi tekelinin sağlanması, 5. Bölgesel ve farklı yaklaşım, 6. Cinsiyete göre yaklaşım, 7. Koordinasyon ve kurumsal ortak sorumluluk, 8. Vatandaş Katılımı, 9. Hesap verme zorunluluğu, 10. Çatışma durumunun tekrar başlamaması için garantiler

Kolombiya hükümeti ve FARC-EP, bugüne kadar yukarıda belirtilen konuyla ilgili olarak ortaya çıkan farklılıkları çözümlmek için, bugün, Çatışmanın Sona Ermesi için Genel Anlaşma gündemini geliştirerek, bir uzlaşma formülü olarak, Anayasa Mahkemesinin Meclis'in, 156 / 2015 ve Senato'nun 94/ 2015 Yasa Tasarısının kapsamında, alacağı kararı bugüne kadar açıklananların ruhuyla ve o ölçüde Mahkeme tarafından belirtilen halk katılımı mekanizmasını yüksek mahkeme tarafından belirlenen şartlarla kabul ediyoruz.

Bu Ülkede Her Sabah Uyandığımızda Bir Şeyler Oluyor!

Turgay Tunç

2 Temmuz 1993 te Sivas ta aydınlar diri diri yakıldı, bir katliam gerçekleşti, bir çok olaylar meydana geldi ve Türkiye bu duruma sessiz kaldı. Bir çok katliamcı tahliye edildi ve Sivas Madımak olayı zaman aşımına uğradı. Kısacası Türkiye'nin Madımak olayı böylelikle kapanmış oldu .

Geçmiş yıllarda ülkede bir çok katliamlar oldu ve bu katliamlar ölümler halen devam etmekte .

Bu katliamlar etnik kimlik , mezhepler, renkler ,cinsiyetler yani kısacası bir çok nedenlerden dolayı birilerinin

kirli oyunları ve bundan para kazanan emperyalist , kapitalist sistemin emekçi halkına yaptığı kanlı işler .

Dünyada iki sınıf vardır bunu biliyoruz: ezen ve ezilen. Bu iki sınıfın durumu ezen kapitalist, ezilen emekçi halk, bu böyledir bunu başka boyutlarda da tanımlayabilirsiniz ...

Bizler emekçi halk olarak ne yapmalıyız önemli olanda budur. İşte bu soruyu ilk önce kendimize sormamız gerekiyor "NE YAPMALIYIZ "

Yapmamız gereken ilk şey dün ve bugün iktidarda olan, muhalefette iken halktan, işçiden yana gözüken, iktida-

ra geldiğinde kendinden önceki iktidar partisinin politikalarını uygulayan çeşitli burjuva partilerinin yalanından dolanından kurtulmaktır.

Şöyle anlatmak istiyorum; bu ülkede sistem partileriyle bir şey başarmış olmayız. Yarın baska bir parti başa gelsin bu düzen yine aynı kalır ve bu noktada ne yapmalıyız sorusu aklımıza gelecek. Yapmamız gereken şudur: ülkede kapitalist düzeni yıkmaktır .

Bunu nasıl yapacağız sorusuna cevap olarak şöyle diyelim :

Sınıf çalışması... Bizler işçi sınıfı olarak örgütlenmemiz gerekiyor; sınıf

bilincini taşımamız lazım. Fabrikalarda ya da kısacası söyle söyleyelim emek harcadığımız alanlarda örgütlenmemiz gerekiyor. Kapitalizmin en büyük korkusu sınıfın bilinçlenmesidir. Bizler işçi sınıfı olarak okursak, çalışma yaparsak, örgütlenirsek, birlikte hareket edersek bu kapitalist sistemi yıkmış oluruz ve bu sistemi yıkmak için silahımız parti olacak. Bir parti örgütlenmesi alanına girmemiz gerekecek; bu parti işçi sınıfının bir partisi olması gerekir çünkü bizler "yolumuz işçi sınıfının devrim yoludur" demeliyiz. Sloganımız bu olmalı

Emperyalist Saldırganlığın Teyidi: Varşova'daki NATO zirvesi

NATO zirvesi Doğu Avrupa ve Orta Doğu'da Rusya'ya karşı saldırgan tutumunu tırmandırmayı planlıyor

9 Temmuz Cumartesi günü Varşova NATO zirvesinin ikinci ve son gününde, NATO yetkilileri ve devlet başkanları Doğu Avrupa'daki askeri tırmanışın ve Afganistan'a sürekli asker konuşlandırılmasının devam ettirilmesini onayladılar. Gürcistan ve Ukrayna dahil olmak üzere eski Sovyet cumhuriyetleriyle genişletilmiş NATO askeri işbirliği ile birlikte bu girişimlerin tümü Rusya'yı kuşatmayı ve ona karşı savaşa hazırlanmayı hedefliyor.

Zirve, 23 Haziran'da İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden çıkma referandumu ve AB içerisinde mali ve askeri politika konularında, özellikle de Rusya'ya karşı Washington ve Doğu Avrupa ülkelerinin başını çektiği savaş tahrikleri üzerinde keskin çelişkilerin patlaması sonrasında yer aldı.

NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg Polonya ve Baltık Cumhuriyetleri'ne büyük bir NATO askeri kuvveti göndermek için varılan anlaşmayı "tarihi" olarak müjdeledi. Onun sözleri ABD ve Avrupalı yetkililer arasında da yankı bulurken, üst düzey Rus yetkilileri tarafından güçlü bir şekilde kınandı.

Varşova'da NATO planları hakkında konuşan ABD Başkanı Barack Obama "A.B.D'nin Polonya'ya, İngiltere'nin Estonya'ya, Almanya'nın Letonya'ya ve Kanada'nın Litvanya'ya birer tabur asker göndereceklerini" bildirdi. "Bu, bölgede, dönüşümlü olarak, 4000 yeni NATO askeri bulunması anlamına geleceğini; ayrıca, buna ek olarak 4.000 kişilik ABD Zırhlı Tugayı'nın da dönüşümlü olarak Avrupa'da görev alacağını; bu arada, güneyde, Romanya ve Bulgaristan'da yeni caydırıcılık önlemleri üzerinde anlaşma sağlandığını" açıkladı.

Rusya İşleri'nden sorumlu ABD Sa-

vunma Bakan Yardımcısı Mike Carpenter, ABD ordusunun Avrupa Komutanlığı'nın "savaşçı" bir karargâh olmak için önemli kaynaklar ayırmak zorunda olduğunu söyleyerek NATO'nun Rusya ile ilişkilerinin özünü ifade etti.

Obama da Orta Asya ve Orta Doğu'da NATO operasyonlarının önemli ölçüde artacağını açıkladı ve Afganistan'daki NATO operasyonlarının devam etmesinin yanı sıra Irak ve Suriye üzerinde hava keşif operasyonlarını hızlandırmak için 900 milyon dolar ve 39 ülkeden oluşan koalisyon tarafından 12,000 daha asker konuşlandırılacağını taahhüt etti.

Obama ayrıca İngiltere Başbakanı David Cameron, Almanya Başbakanı Angela Merkel, Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande ve İtalya Başbakanı Matteo Renzi'nin Ukrayna Cumhurbaşkanı Petro Poroshenko ile yaptıkları bir toplantıya katıldı. Şubat 2014 yılında Kiev'deki NATO destekli darbenin ortaya çıkardığı aşırı sağ milliyetçi rejimin başkanı olan Ukraynalı lider, halihazırda ülke ekonomisini harap eden serbest piyasa ekonomik "reform"larını artırma koşuluyla daha fazla askeri yardım vaatleri aldı. (.....)

Rus hükümet sözcüleri "Rusya'nın NATO'ya yönelik bir tehditinden söz etmenin saçma" olduğunu söylediler ve parlamento üyesi Konstantin Kosachyov, NATO'nun asker konuşlandırma planlarını "çölde bir baraj inşa etmeye" benzetti

Obama'nın açıklamalarından ortaya çıkan kaçınılmaz sonuç, NATO politikasının Kuzey Amerika ve Avrupa halklarını sürekli işgal savaşlarına kilitleyecek olduğudur. Avrasya'da stratejik gerginlikleri ve etnik çatışmaları körükleyen bu politika, bir nükleer silahlı güç olan Rusya ile topyekün savaşa dönüşme tehdidi taşımaktadır.

Yaptığı basın toplantısının büyük bir

kısmını ABD'de ölümcül polis şiddeti konusunda tırmanan siyasi kriz ve Dallas'ta polislerin öldürülmesiyle ilgili soruları yanıtlayarak geçiren Obama, Nato konusunda, sadece New York Times muhabiri Mark Landler'ın NATO planlamacıları tarafından hazırlanmakta olan savaş politikalarına ilişkin sorusunu cevapladı.

Landler, Obama'ya, "başkanlık süreniz bittiğinde, Afganistan, Suriye ve Irak'ta bulunan askeri birlikler göz önüne alındığında, siz, Amerikan tarihinde, ülkeye savaşta iki dönem hizmet etmiş tek başkan olacaksınız ... Amerikan halkı sürekli savaş halinde yaşamayı öylece kabul etmeli midir ? sorusunu yöneltti.

Obama'nın cevabı, Amerikan halkı ve tüm NATO ülkeleri halklarının, gerçekten sürekli savaşa alışmak zorunda kalacaklarının onaylanmasıydı. Başkan, Afgan savaşı örneğini öne sürerek, II.Dünya Savaşı sonunda Müttefik kuvvetlerin,savaşı bitirmek için İmparatorluk Japonyası ile imzaladıklarına benzer bir barış anlaşması imzalamanın Ortadoğu için imkansız olacağına işaret etti. Bunun yerine, NATO, Ortadoğu ülkeleri ile "işbirliği" yapmak zorundaydı; yani, bu ülkeleri süresiz işgal etmesi gerekiyordu...(.....)

NATO zirvesinde ortaya çıkan tablo, ABD ve Avrupa emperyalizminin ölümcül ve son derece tehlikeli bir kriz içinde olduklarını göstermektedir. Kaçınılmaz olarak Obama'nın sözlerinden çıkan sonuç, Amerika Birleşik Devletleri ve NATO'daki müttefiklerinin uzun bir tarihi dönem boyunca izledikleri dış politikanın kanlı bir başarısızlığa uğramış olduğudur. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana geçen çeyrek yüzyılda, eski Sovyet müttefiki olan Irak, Afganistan, Yugoslavya devletinin Sırp liderliği altında kalan kısmı ve şimdi de Suriye NATO askeri hareket-

lerinin hedefi olmuştur.

Bu savaşların bilançosu felakettir. Trilyonlarca dolar harcanmasına, on binlerce asker kaybına, milyonlarca insanın ölümüne neden olduktan sonra, NATO güçleri hiçbir işe yaramayan ve Avrupa ve Kuzey Amerika'daki emekçi kitleler tarafından nefretle karşılanan savaşları sürdürmekten başka bir seçenek görememekte-dirler.

Savaş destekçilerine göre, savaş stratejisinin önemli bir amacı, emperyalist güçlerin kendi aralarındaki keskin bölünmelerin bastırılmasıdır. Bazıları bunun, Fransa, İtalya ve diğer Batı Avrupa güçlerinin yardımı ile Almanya'nın başını çektiği, Washington ve İngiliz müttefikinden daha agresif ve daha bağımsız bir dış ve askeri politika için artan çağrılar da dahil olmak üzere, Brexit oylamasının siyasi yansımalarını sınırlayacağını umut etmektedirler. (.....)

Zirvede NATO liderleri, Berlin'le birlikte bağımsız AB dış politikası için çağrıda bulunan bir rapor hazırlanmış olan AB dış politika sorumlusu Federica Mogherini'yi adam yerine koymayarak, NATO-AB'nin daha yakın işbirliği yapması konusundaki belgelerin imzalanmasına katılmasına izin vermediler.

Bununla birlikte, Rusya'ya karşı ABD öncülüğünde bir savaş zorlamasını kendi emperyalist çıkarlarına ters gören üst düzey Avrupalı yetkililer, Washington ile aralarındaki farklılıkları vurgulamaya da devam ettiler. Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande, "NATO'nun, Rusya ile Avrupa'nın ilişkilerinin nasıl olması gerektiğini söylemede hiçbir rolü olamaz. Fransa için Rusya bir düşman veya bir tehdit değildir " açıklamasında bulundu.

Dış haberler (Alex Lantier)

Almanya, Nato ve Rusya

NATO Rusya'ya karşı Estonya, Letonya, Litvanya ve Polonya'ya dört tabur konuşlandıracak.

AFP , 18 Haziran, 2016

Berlin: Alman Bild gazetesinin bildirdiğine göre, Almanya Dışişleri Bakanı Frank Walter Steinmeier, NATO'nun Rusya'ya karşı savaşçı bir politikaya sahip olmasını eleştirerek bu politikayı "savaş yanlısı" olarak nitelendirdi.

Steinmeier askeri ittifakın Baltık ve Doğu Avrupa üye ülkelerinin Rusya müşterek sınırlarının yakınına NATO askerlerinin konuşlandırılmasına işaret etti.

Steinmeier, Pazar günü yayınlanacak olan bir röportajda Bild gazetesine, "Bugün savaş kışkırtıcılığı ve çizmeleri şakırdatmakla durumu iyice kötüleştirmekten kaçınılmalıyızdır " dedi.

NATO, Rusya'nın Ukrayna'daki güçlerini geri çekmesini talep ediyor.

Alman diplomasisinin başı, sözlerine " Tankları sembolik bir biçimde doğu sınırlarının yakınından geçirerek ittifakın güvenliğini artırabileceğini düşünenler yanılıyorlar" diye devam etti.

NATO Pazartesi günü, gelecek ay Varşova'da bir dönüm noktası olacak zirvenin öncesinde, kendisine çok güvenen Rusya'ya karşı Estonya, Letonya, Litvanya ve Polonya'ya dört tabur konuşlandıracağını duyurmuştu.

Bu dört ülke bir zamanlar Moskova'dan yönetilmekteydiler ve özellikle 2014 yılında Rusya'nın Kırım'ı ilhak etmesinden sonra, Rusya'nın niyetleri hakkında derin şüpheler taşımaktadırlar.

Perşembe günü Bild'e verdiği röportajda NATO başkanı Jens Stoltenberg, Rusya'nın "askeri yollarla bir etki alanı" oluşturmak istediğini söyledi.

NATO ve Rusya arasında Kırım'ın ilhakından bu yana en yüksek düzeyde

görüşmeler yapılacaktır.

"Kuzey Kutbu'nda Baltık'ta, Karadeniz'den Akdeniz'e kadar, NATO sınırlarında muazzam bir militarizasyona şahit oluyoruz" diyen Stoltenberg, NATO'nun Rusya ile karşı karşıya gelmek istemediğini ve yapıcı bir diyalogdan yana olduğunu, ancak herhangi bir tehdide karşı 28 müttefiki savunacağını

vurguladı.

Rusya, NATO'nun Sovyet dönemindeki uydularında genişlemesine şiddetle karşı çıkıyor. Geçen ay, sınırları boyunca tehlikeli bir birikim olarak nitelendirdiği bu askeri genişlemeyi karşılamak için güneybatı bölgesinde üç yeni tümen oluşturacağını açıkladı.

www.tribune.com.pk

Asya – Pasifik Bölgesinde ABD’nin Yeni Hamlesi

ABD, G.Kore’ye gelişmiş bir füze savunma sistemi konuşlandırıyor.

Güney Kore ve Amerika Birleşik Devletleri’nin Cuma günü Kuzey Kore’den bir tehdide karşı Güney Kore’ye gelişmiş bir füze savunma sistemi konuşlandıracaklarını açıklamaları, Çin’in şiddetli protestosuna yol açtı.

Güney Kore ve ABD Savunma Bakanlıklarının ortak açıklamasında, Bölge Yüksek İrtifa Hava Savunması (THAAD) füzesavar sisteminin sadece Kuzey Kore’nin büyüyen nükleer ve balistik füze kapasitesine karşı koruma olarak kullanılacağı belirtildi.

Güney Kore’deki ABD kuvvetlerinin komutanı, Genel Vincent Brooks, konuya ilişkin açıklamasında “bunun önemli bir ... karar” olduğunu söyleyerek, “Kuzey Kore’nin sürekli balistik füzeler ve kitle imha silahları geliştirmesi, bizim ... füze savunmamızı sağlamlaştırmak için ittifakın bu ihtiyatlı, koruyucu önlemi almasını gerektirmektedir.” dedi.

Pekin, Cuma günü ABD ve Güney Kore büyükelçilerine THAAD kararı üzerine şikâyetlerini ilettiğini açıkladı.

Çin, bu sistemin, Kuzey’in nükleer programını sona erdirmek için hiçbir şey elde etmeden bölgedeki güvenlik dengesini bozacağını bildirdi. Çin, Kuzey Kore’nin ana müttefiki olmakla birlikte, onun nükleer silah peşinde koşmasına karşı çıkıyor ve Mart ayında Pyongyang’a karşı son Birleşmiş Milletler yaptırımlarını destekledi.

Çin Dışişleri bakanlığı yaptığı açık-

lamada “Amerika Birleşik Devletleri ve Güney Kore’nin THAAD füze savunma sisteminin konuşlandırılmasını durdurmaları, bölgesel durumu daha da karıştırmaya yarayacak adımlar atmamaya ve Çin’in stratejik güvenlik çıkarlarına zarar verecek bir şey yapmamaları” çağrısında bulundu.

Güney Kore Savunma Bakanlığı’nın bir yetkilisi, sistemin kurulacağı yerin seçiminin “birkaç hafta içinde” yapılabileceğini ve müttefiklerin, sistemin 2017 yılı sonuna kadar operasyonel olması için çalışmakta olduklarını söyledi.

Ortak açıklamada THAAD’ın, ittifak askeri kuvvetlerini “Kuzey Kore’nin kitle imha silahları ve balistik füze tehdidine karşı korumak için,” G.Kore’deki Amerikan Kuvvetlerine konuşlandırılacağı ifade edildi. Amerika Birleşik Devletleri, 1950-1953 Kore savaşının mirası olarak Güney Kore’de 28.500 asker bulundurmaktadır.

Açıklamada, THAAD sisteminin Kore Yarımadası’na konuşlandırılmasında sadece Kuzey Kore’nin nükleer ve füze tehditleri üzerinde odaklanacağı ve herhangi bir üçüncü taraf ülkelerine yönelik olmayacağı” belirtildi.

THAAD konuşlandırma kararı, Seul ve Washington tarafından uygulanan bir dizi yaptırımların yanı sıra BM’in de yaptırımlarıyla, giderek izole olan Kuzey’i sıkıştırmak için yapılan son hamledir.

Ayrıca Rusya da Güney Kore’de THAAD sisteminin üslendirilmesine

karşı çıkıyor. Rusya Dışişleri Bakanlığı Asya ve Pasifik’te ABD füze savunma potansiyelinin artırılmasının mevcut küresel stratejik güvenlik dengesini zayıflatacağını söyledi.

Bakanlık aynı zamanda ABD’nin bu adımının bölgesel gerginlikleri artıracığı; Kuzey ve Güney Kore ve arasındaki çatışmanın barışçıl yoldan çözümü ve Kore yarımadasında nükleer silahsızlanma için yeni engeller yaratacağı konusunda uyardı.

Interfax haber ajansının bildirdiğine göre, Moskova, bu sistemin G.Kore’de konuşlandırılmasını, askeri planlamalarında dikkate alacağını açıkladı.

Çin, THAAD sisteminin radarının kendi askeri kapasitesini izlemesinin mümkün olacağından endişeleniyor.

Seul’deki Kore Liberal Demokrasi Enstitüsü başkanı Yoo Dong-ryol, “Çin’in, Güney Kore’ye konuşlandırılacak olan THAAD füzesavar sisteminin kendisine yönelik olmadığını pekala bildiğini, ancak daha fazla Amerikan silah sisteminin kendi yakınına getirilmesinden rahatsız olduğunu” söyledi.

Japon Kabine Sekreteri Başkan Yardımcısı Koichi Hagiuda, Tokyo’nun, “bölgede güvenliği güçlendirdiği için sistemin kurulmasını desteklediğini” açıkladı.

Japonya ayrıca, Japon Denizde Aegis destroyerlerine monte edilmiş olan gemiden fırlatılan füzelerin ve yerden fırlatılan Patriot füzelerinin yanı sıra, THAAD gibi başka bir balistik füze savunma kademesi düşündüğünü belirtti.

Burjuvazi Neye Hazırlık Yapıyor?

İnsanlık, tarihi boyunca doğayla hep bir savaş içinde olmuştur. Kimi zaman doğal süreçlere kendini koruma adına engeller koyarak, kimi zaman doğayı alt ederek, doğayla barışık yaşamayı öğrenmiştir.

Bu öğrenme süreciyle insan kendini de geliştirmiştir. Emperyalist-kapitalist sistem, insanlığa yaşanmış korkuları tekrar yaşatıyor. Aç kalma korkusu, barınma korkusundan sonra, 21.yy’da da insanlığa yaşamını kaybetme korkusunu öğretiyor.

Özellikle emperyalist kuşatma altında bulunan Ortadoğu ve Afrika halkları, ölümle-yaşam kısılcında bırakılarak topraklarını terk etmek zorunda kalıyor. ABD, Avrupa ve Türkiye’de gerek IŞİD gibi örgütleri kullanarak, gerekse etnik ve dinsel faktörlerin çatışmasını örgütleyerek, toplumu terörize ediyor. Bu sayede toplumu ayrıştırmayı ve yaşam korkusunun oluşmasını sağlıyor. Bu durumda burjuva devlet, anti terör yasaları çıkartarak toplumda oluşacak muha-

lefete de set çekmiş oluyor. Bu yasaları çıkartmakta devleti haklı bir noktaya oturtuyor. Bir çok emperyalist devlet ve Türkiye aynı yöntemi uyguluyor.

ABD’de son günlerde yeniden köruklenen etnik kökenli siyah-beyaz kavgası, bu operasyonun bir versiyonudur. Siyahi bir kişinin 5 beyaz polisi öldürmesinden sonra açıklama yapan Obama “Tarafsız olan herkes kaygılanmalı.” diyerek, toplumda tedirginliği ve korkuyu genelleştiriyor.

Her kriz döneminden sonra, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürü koşulları göreceli olarak sistem tarafından yumuşatılarak, bir rahatlama ortamı sağlanırdı. Burjuvazinin peşi sıra çıkarttığı bu yasalar baskı ve sömürünün daha da artacağını, krizin derinleşerek, bir alt üst oluşun habercisi olduğunu gösteriyor. Sermaye düzeni bugünden çok, kendisini gelecekteki başkaldırlara hazırlıyor ve bunu öngörüyor.

İşin Fıtratında Ertelemek Var

Sermayenin hükümetleri işçi ve emekçiler lehine, onların ekonomik yaşam koşullarını iyileştirecek her türlü yasa gündeme alır, ama o yasaları yürürlüğe koymaktan ise imtina eder. Gerekçe olarak da hep koşulların henüz oluşmadığını öne sürer. Bu koşullar oluşana kadar, kaç işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği onlar için bir önem arz etmiyor. Çünkü burada korunması gereken, sermayenin çıkarlarıdır. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin Haziran ayı raporunda; 2016’nın ilk altı ayında en az 912 işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği bildiriliyor. Bu raporla yaşamın acımasız gerçekliği rakamlarla da ortaya konurken, bu gerçekliğin karşısında sermaye ve onun hükümetinin fütursuzluğu da ortaya çıkıyor.

Başbakan, 2012’de yürürlüğe giren

fakat tüm maddeleriyle ancak 1 Temmuz 2016’da yürürlüğe girecek olan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği yasasının, bazı maddelerinin bir yıl sonra yürürlükte olacağını açıkladı. Yasada ertelenen maddeler;

-Maden ocaklarında işçilerin yer üstüne güvenli çıkışlarını sağlayacak yaşam hattının kurulması.

-Çalışanların takip ve izleme sisteminin kurulması.

Katliam noktasına varan maden ocaklarındaki iş cinayetleri göz önüne alındığında, bu maddelerin hangi gerekçeyle ertelenirse ertelensin, hangi partiden olduğuna bakılmaksızın, hükümetlerin sermayenin hizmetinde olduğunun, işçiye emekçiye karşı sermayeyi koruduğunun göstergesidir.

Biz Emekliler de Sınıf Mücadelesinde Varız!

İşbaşı Gazetesi olarak, Emekliler Dayanışma Sendikası (EDS) Genel Başkanı Mahinur Şahbaz ve Yönetim Kurulu Üyesi Turgut Bayır ile emeklilerin yaşadığı sorunlar ve sendikal mücadele üzerine söyleştik.

İşbaşı: Merhabalar, sendikal mücadele ve sorunlarınız temelinde bizimle gerçekleştirdiğiniz bu röportaj için şimdiden teşekkür ediyoruz.

EDS: Bu görüşmeleri çok önemsiyoruz. Çünkü öncelikle istediğimiz emeklilik alanına ilişkin sorunların ekonomik politik boyutunun fark edilmesi. Ancak bunu bilince çıkarabildiğimizde toparlanabilecekler, çözüme yönelebileceğiz diye düşünüyoruz. Emeklilerin ve yaşlıların sorunları devasa boyutta ve fark edilmeyen, görülmeyen, görülmek istenmeyen sorunlar. SGK içerisinde on bir milyonu aşkın emekli, emekli hakkı sahibi var. Aileleri ile birlikte düşünüldüğünde toplumda her boyutu ile küçümsemeyecek yeri ve etki alanı var. Emeklilik haklarının korunması, kayıpların giderilmesi için yapılacak mücadelenin aracı sendikadır.

İşbaşı: Sendikanızın kuruluş amacı ve kuruluş sürecini aktarır mısınız?

EDS:Türkiye'deki küresel kapitalist politikalara uyum, yeniden yapılandırma sürecinde uygulanan ekonomik, sosyal politikaların devlet yönetim sistemini değiştirilmesiyle toplumsal yaşamı ve yaşama biçimini zorlayan değişiklikler oldu. Bu durumdan örgütsüz olduğu için ciddi anlamda zarar gören hukuku çiğnemen, yok sayılan bir kesim de emeklilerdir.

Emekliler Dayanışma Sendikası olarak bizler ülkenin dört bir yanında verili koşullarda bizden istenenleri yerine getirerek çalıştık ve emekli olduk. Çalışma ve emeklilik koşullarını biz belirlemedik. Emekli olduğumuzda geçinebileceğimiz kadar aylık ve ihtiyacımız kadar ücretsiz güvenli sağlık hizmeti almaya hak kazandık. Çalışırken bedelini ödediğimiz haklar yok sayıldı. Ve bizi sisteme yük olarak görüyorlar. Oysa bu güne kadar ülkede üretilen tüm değerler, hizmetler ve biriken sermaye bizim emeğimizin ürünüdür. Bu inkâr ve yok sayma politikalarına karşı mücadele etmek var olmaya çalışmak yaşamak anlamındadır.

Emeklilerin sendikal örgütlenme mücadelesi ilk Emekliler Dayanışma Sendikası ile başlamadı. Süreci takip eden DİSK Örgütlenme Daire Başkanlığı işçi sınıfının bir parçası olan emeklilerin de gelecek saldırıları örgütlü karşılaması gerektiği kararıyla emeklilerin sendikal olması için çalışma başlattı. Ben de o çalışmanın içerisindeydim. Kurucusu olduğum Tüm Emekliler Sendikası 1995 yılında çalışmalara başladı. O zaman Avrupa'da emekliler 35-40 yıldır sendikalıydı, sınıf mücadelesinden kopmamışlardı. Küresel kapitalist poli-

tikalar dünyanın her yerinde uygulanıyor. Bizim hak kayıplarımız daha fazla. Sınıf mücadelesini çalışanlar emekliler birlikte zaman zaman sistemden rahatsız olan diğer toplum kesimleri ile de beraber yürütüyorlar. Yakın zamanda Fransız işçi sınıfı direnişeydi. Emeklilerle çalışanlar emeklilik hakları için, esnek çalışmaya karşı, güvencesizliğe karşı, toplu sözleşmelerin boşa çıkarılmasına karşı beraberdiler.

Bizim içinde doğru eksen ve demokratik işleyişte sendikal mücadele zorunludur. Tüm Emekliler Sendikası 2008 de kapatıldığında yeniden sendika başvurusunda ısrar ettik. AİHM dava açılır hukuki süreç takip edilir beklenmemeli. Sendikal mücadele devam etmeli ve 1995 ten 2008 kadar çok şey değişti, bunları gözetenek yeni tüzük hazırlayalım kapatma kararını boşa çıkaralım diye düşündük ama arkadaşlar özellikle Merkezi Yönetim kabul etmedi.

Ayrıca 2005 yılında Merkezi Yönetimin yaptığı hukuki bir hata sonucunda sendikanın tüzel kişiliği Yargıtay 10. Hukuk Dairesi tarafından dernek statüsüne düşürülmüştü. Sendikal mücadele anlayışı, örgütsel işleyişteki merkezi tutum, emeklilik haklarının kaybedilmesi karşısında izlenen politika ve bunların sorgulanması sonucu gerçekleri gören not ve terfi derdi olmayan emekliler 2013 yılında Emekliler Dayanışma Sendikasını kurduk.

İşbaşı: Anımsarsanız çok öncesinde Fransa'da emeklilik yaşı yükseltildiğinde ilk ayaklananlar öğrenciler olmuştur.

EDS: Ve onlarla birlikte emeklilerde vardı Paris sokaklarında. Bu sınıf mücadelesine bakış açınızla, nerede durduğunuzla ilgili. Devam edersek, bizim içinde doğru eksen ve demokratik işleyişte sendikal mücadele zorunludur. Tüm Emekliler Sendikası 2008 de kapatıldığında yeniden sendika başvurusunda ısrar ettik. AİHM dava açılır hukuki süreç takip edilir beklenmemeli. Sendikal mücadele devam etmeli ve 1995 ten 2008 kadar çok şey değişti, bunları gözetenek yeni tüzük hazırlayalım kapatma kararını boşa çıkaralım diye düşündük ama arkadaşlar özellikle Merkezi Yönetim kabul etmedi. Sendikal mücadele anlayışı, örgütsel işleyişteki merkezi tutum, emeklilik haklarının kaybedilmesi karşısında izlenen politika ve bunların sorgulanması sonucu gerçekleri gören not ve terfi derdi olmayan emekliler 2013 yılında Emekliler Dayanışma Sendikasını kurduk. Eşitlik özgürlük temelinde, yaşam hakkı düzeyinde temsil yetkinliğini kullandığımız, söz ve kararın bizde olduğu Emekliler Dayanışma Sendikasında gücümüzü birleştirmemiz gerektiğini düşünüyoruz.

İşbaşı: Neden bir bağımsız sendika?

EDS: Türkiye'de emekliler örgüt-

lüyüz, neden haklarımızı koruyamıyoruz, sesimizi iktidarlara duyuracak kadar örgütlülüğümüzü güçlendiremiyoruz sorularını sorarak başladık çalışmalarımıza. Yaşama dair soruların yanıtının da yaşamın içinde olduğunu gördük. Sorunların sahibi olan üyelerin sendikaların yönetiminde, sorunların çözümü için izlenecek politikaların belirlenmesinde söz sahibi değildi.

Üyeler sendikalarına sorunlarına yabancılaşmış durumda. Dünden daha güçlü sendikalara ihtiyaç varken, sendikalar; üyelerinin haklarının geriletilmesinde bile suskun kalan sendikacıların sendikaları oldu. Bizde emekliler olarak yönetiminde söz sahibi olduğumuz, demokratik işleyişe sahip kolektif akıl ve bilinçle süreci takip ederek mücadele yöntemlerini belirleyeceğimiz bir sendikal yapı ile saldırılarına karşı duracak gücü toplayabiliriz diye düşündük. Örgütsel olarak bağımsızlığımızın nedeni budur. Mücadelenin içinde bizim gibi düşünenler var ve gün geçtikçe sayıları artıyor. Mevcut yapılar gerçekleri görüp bakış açılarını değiştirmek zorundalar Yaşam dayatıyor çünkü mücadeleye yabancılaşmaları onları bitirecek. Çalışma yaşamı esnek, kuralsız, güvencesiz hale getirilirken kamu emekliliği de esnek kuralsız, ekonomik ve sağlık güvencesinden yoksun hale getirildi. Çalışanlarla birlikte bu uygulamalara karşı durulabilir. Önümüzdeki dönem daha da saldırgan olacak Kapitalizmin doğaya ve insana dair her şeye acımasızca saldırısı toplumsal yaşamın her alanındaki sömürsüne karşı birlikte mücadeleyi örgütlemeyi zorunlu kılıyor. Bir ideolojiye, siyaset yapma tarzına karşıyım demek yetmiyor. Toplumsal yaşamın içerisinde nasıl yapılandığını bilmek ve karşısında kendi alternatifinizi geliştirmek zorundasınız. Sıkıntımız bu noktada. Kendimizi, kullandığımız yöntemleri, bakış açımızı gözden geçirmemiz gerekiyor. Bu fark ediliyor artık. Türkiye'de sınıf mücadelesinde hareketlilik var, toparlanma da olacağına inanıyoruz.

İşbaşı: Evet sınıf hareketinde bir devinim var. Aslında sadece Türkiye'de değil dünyada da; Fransa, İtalya, Yunanistan, Latin Amerika, Meksika'da son dönemde -öğretmenler özellikle- epey

bir hareketlilik var. Aslında neden bağımsız sendika meselesinde biraz değinmiştiniz, bu bağımsızlığı açalım mı?

EDS: Bağımsız olmak, sorunları yaratanlardan bağımsızlıktır. Kendi öz örgütlenmesini yaratma, yönetimde söz sahibi olduğu bir sendikal yapıdan bahsediyoruz. Sendika kolektif bir çalışma alanıdır. Üreten biziz yöneten de biz olacağız söyleminin pratiğe geçirilmesidir. Bunda eksiklikler olduğu düşüncesindeyiz. Özne olunca özgür olabilirsiniz. Özyönetim işleyişi çok önemlidir. Sendikalarda öznenin, yönetenin, karar alanın üyeler olduğunu, olması gerektiğini hatırlamakta fayda var. Sendikalar işçi sınıfının mücadele araçlarıdır. Görevi kazanımları korumak, üyelerin yaşam standardını yükseltmektir. Erdemliliği, soyluluğu da buradan gelir. Bunu yapmamak sendikayı soysuzlaştırır.

İşbaşı: 12 Eylül sonrasında işçi ve emekçilerde bilinç kaybı oluşturuldu. Sendikal mücadele bir alan olmaktan çok basit bir araç haline getirildi. İşçiler kendi örgütüne yabancılaşmış durumda. Siz ne dersiniz?

EDS:12 Eylül'de kopuş yaşandı. Ama bu gerekçe olmaktan çıkmalı artık. Sermaye, düzen her dönemde böyle saldırılar yapacaktır. Bizim bu saldırıları göğüslememiz gerekiyor. Yaşamak zorundayız yani direnmek zorundayız.

Neyi nasıl yapacağımız konusunu çalışmamız gerekiyor. İnsanlar kendiliğinden her şeyin farkında olmayabiliyor. Toplumsal yaşamın her alanında farklı yöntemlerle isyanlar yaşanıyor. Ancak insanlara sorunlarının, isyanının, ezilmişliğinin ekonomisi ve politika ile bağını gerçek anlamda fark ettirmek gerekiyor. Bu sisteme karşı olan siyasi partilerin, sendikaların sınıf mücadelesi diyen yapıların görevidir. Sınıf mücadelesinin yükseltilmesi bozulan dengeyi düzeltilmesi gerekiyor. Bütün sorunların kaynağı olan kapitalizm değiştire dönüştüre sömürsüne devam edecek. İnsanlık için bunun durdurulması gerekiyor. Herkese huzurlu sağlıklı yaşama ve yaşlanma dileğiyle... İşbaşı Gazetesi'ne teşekkür ediyoruz.

İşbaşı: Bu içtenlikli röportaj için biz teşekkür ediyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.